

Forumul studențesc

● revistă a u. a. s. c. din centrul universitar timișoara ● anul II ● nr. 6 1974 ● 16 pagini ● lei 1,50 ●

file de istorie

Ne simțim pașii cuprinși de avântul curat și sincer al mersului înainte, ne simțim mâna cum cinsteste foaia de hirtie în ritmul viguros al generației noastre, iar mai presus de toate, simțim clipa de supremă înălțare a istoriei pe care o făurim conștienți. Destinele ne sînt strîns legate de schele și șantiere, de bogăția roadelor acestei toamne, și-a toamnelor ce vor veni. Și pentru că am învățat din cărți și oameni, și pentru că am învățat să trăim cu imaginea limpede a viitorului și să-i cinstim mărirea, nu putem să nu ne aplecăm firesc și curat asupra filelor de istorie ale proiectelor Programului partidului și Directivelor Congresului al XI-lea. Ele ne sînt călăuză și crez, lumină și înțelepciune, ziua de azi și zilele de mîine care vor rodi în pămîntul fertil al României socialiste.

Iată sentimentele care ne stăpînesc cugetele în aceste zile, iată înțelesul dat vizitei în județul nostru a președintelui Nicolae Ceaușescu.

Venit pentru a-i felicita pe lucrătorii ogoarelor pentru a le spori bucuria succeselor lor, prezența președintelui Republicii Socialiste România a împlinit sărbătorește „Ziua Recoltei“.

În unitățile agricole vizitate, în fața standurilor expoziției, pretutindeni, oamenii muncii din județul Timiș au fost însuflețiți de prezența secretarului general al partidului, urmărind cu vie emoție și mîndrie indicațiile și aprecierile sale cu privire la toate ramurile din activitatea economică și socială din județ.

Astfel, vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu la Institutul politehnic „Traian Vuia“ a însemnat pentru noi, studenții și cadrele didactice care muncesc aici o dovadă în plus a grijii pe care secretarul general al partidului o acordă învățămîntului superior, tineretului studios din țara noastră.

În cuvîntarea de la Adunarea populară care a avut loc cu acest prilej, tovarășul Nicolae Ceaușescu afirma : „Mi-a făcut o deosebită plăcere să constat că la Institutul Politehnic se acționează cu fermitate pentru realizarea în viață a hotărîrilor partidului privind legarea strînsă a învățămîntului cu cercetarea și producția. Într-adevăr, sînt create condiții ca în scurt timp studenții timișoreni și împreună cu ei, cadrele didactice, să participe activ la dezvoltarea activității din Timișoara în ce privește cercetarea și producția, la crearea unui om nou, din punct de vedere al cunoștințelor tehnice, a unui specialist cu o calificare superioară, în stare să se integreze cu bune rezultate în producție și, totodată, să contribuie la dezvoltarea generală a economiei noastre socialiste. De aceea, aș dori să felicit cadrele didactice, pe studenții timișoreni, în primul rînd pe cei de la institutul pe care l-am vizitat — dar am fost informat că și celelalte merg pe același drum — să le urez noi succese pe această cale !“

Noi, studenții timișoreni, am simțit și de această dată un puternic sentiment de patriotism și adeziune față de politica înțeleaptă a partidului nostru, înțelegînd plenar, necesitatea de a face toate eforturile pentru a așeza învățămîntul superior din România pe baze noi, în scopul unei cît mai bune integrări cu cercetarea și producția. Dorim să demonstrăm și de această dată că studențimea este pe deplin angajată în efortul general de ridicare a societății socialiste multilateral dezvoltate din țara noastră pe trepte tot mai înalte, spre comunism.

FORUM STUDENȚESC

răstrîngeri

Gaudeamus igitur

E toamnă și, conformîndu-se proverbului, în fața Institutului de Medicină, cu ochi curioși au început „să se numere între ei, bobocii”.

Totul rămîne sub semnul NECUNOSCUTULUI și pierdut în aurul și frunzele anotimpului.

Studentii anului I, străbat apoi orașul spre cel mai nou și mai impunător edificiu destinat sănătății: Spitalul Județean.

Aici îmbracă, pentru prima dată în viața de viitori medici, halatul alb și pătrund în noul amfiteatru (pe care eu l-aș numi „Sală albastră” a palatului de sticlă și beton).

„Sală albastră”, pentru că arhitectura tinde spre purul orizontului; „Amfiteatrul cunoașterii”; „Amfiteatrul primilor pași” pentru noi, bobocii anului 74.

Cunoaștem toți imnul studentesc, Dar oare îl mai cunoaștem?

Emoția, timiditatea, noul... își spun cuvîntul. „Fluturași” cu textul cîntecului apar în fața tuturor și acum se înalță clar puternic și limpede PRIMUL „Gaudeamus igitur” cîntat în acest locaș al porților deschise spre OM.

„Să ne bucurăm” pentru aceste clipe fericite din viața noastră!

„Să ne bucurăm” pentru răspunsul afirmativ pe care îl vom da dilemei „A fi sau a nu fi” un medic bun, căci avem în față, chiar din aceste clipe ale începutului, exemplele vii ale unor modele demne de urmat.

„Să ne bucurăm” pentru lumina nouă în care s-a deschis acest nou an universitar pentru toți studenții țării.

În acest an al marilor sărbători, al noilor evenimente în viața poporului nostru, pășim și noi tinerește, cu energia celor 20 de primăveri, pe porțile Almei Mater păstrînd în suflet angajamentul pe care și-l ia întreaga țară.

Vom plămădi prin noi simburii milioanele de innuri ale bucuriei înălțate într-o societate nouă, într-o societate dreaptă în care totul aparține omului.

VIOLETA VINTILĂ

colegii noștri

Noaptea se strecoară ca o umbră mișcătoare, peste tot și odată cu ea, se așterne o liniște care se sparge din cînd în cînd de zgomotul vreunei mașini în trecere fîrzie prin noapte. De atîta rece și umezeală licuricii și-au stins luminile iar cîntecul greierilor din jurul căminelor a amuțit. Orologiul catedralei bate de unsprezece ori și dangătul lui se întinde ca o lumină peste întuneric, legînd noaptea de turnul care se înalță semeț spre stele. La orizont cerul pare de aramă, vîntul adie ușor și mină norii grei și mari ca niște munți rostogoliți la vale.

Stropii cad reci de parcă stelele ar cînta pămîntul. La ceasul cînd trupuri obosite de muncă, cer odihnă, mai străluie lumina dincolo de perdelele trase, dincolo de geamurile camerelor căminelor studentești.

Acolo unde ochii lor mai împart lumină, colegii și prietenii noștri de la camera 53 (căminul 4/c) își aranjau locul lor de odihnă, locul lor de studiu, camera în care vor descifra cărțile pentru viitor.

Mîinile lor care știu să poarte flori se mișcă ritmic și precis, sufletul lor emană satisfacție că ziua de mîine va fi mai frumoasă acolo, în cameră la ei, că totul e aranjat, ordonat și precis.

Colegii noștri Ion Hornoiu, Ion Abagiu și Aurel Radoise își încheiau, ziua de muncă și studiu prinși ca într-o horă.

Și era lumină cu adevărat!

VIOREL STĂNCIULESCU

DOCUMENTELE
PARTIDULUI
COMUNIST
ROMÂN
ÎN DEZBATEREA
STUDENTILOR

Studentii timișoreni participă la marea acțiune publică de însușire, dezbateri și pătrundere intelectuală a amplului și mobilizatorului document. Concludent în această direcție este ilustrarea vie a atenției acordată excepționalului Program, expresie a experienței și înțelepciunii colective a partidului, a clasei muncitoare, a tuturor oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, a întregului nostru popor.

Un vis minunat este drumul nostru spre certitudine și certitudinea înseamnă gînd și faptă deopotrivă. Este ziua bucuriei noastre de a ne confrunța cu timpul, prin fapte mărețe. Este mărturia tinerilor de a ilustra și ei această desăvîrșită societate a geniului uman: comunismul — cu cetezanță și dăruire în fiecare clipă trăită, cu demnitate și siguranță.

Ne trăim istoria, prin fapte pe măsura timpului nostru. Crezul nostru nobil, spiritul revoluționar nou se dezvăluie în opțiunile noastre clare, într-un simț cultivat al selectării valorilor reale, prefigurînd visul etern al omenirii: comunismul.

Descifrăm increzătorii fenomenele contemporaneității într-o perspectivă dinamică, așa cum reiese ea din Proiectul de Program.

Măreția noastră morală constă în participarea conștientă și nestîngherită la istoria poporului nostru.

Adăugăm prezentului un nume propriu spiritualetății omenești: comunismul.

DORINA ROTAR

Studiînd cu atenție Proiectul Programului partidului, Tezele Congresului XI, am observat că linia pe care Partidul Comunist Român a urmat-o și pe care o prevede în directive, este crearea unei economii naționale puternice avînd la bază o industrializare puternică. În acest domeniu și în general al întregii economii naționale, în condițiile actuale ale situației energetice, se observă justa orientare pe care partidul nostru o acordă acestei acute probleme. Ritmul imprimat industriei noastre este unul dintre cele mai înalte din lume. Nici celelalte ramuri ale economiei n-au fost neglijate. Prevederile directivelor în domeniul agriculturii, transporturilor și comerțului sînt edificatoare. Un element important, demn de menționat este dezvoltarea cercetării științifice și promovarea progresului tehnic. Legarea învățămîntului de cercetare și producție, subliniată de tovarășul Nicolae Ceaușescu la Conferința cadrelor și activului de partid din învățămîntul superior, este o necesitate justă.

Noi studenții, ca viitori ingineri și conducători ai procesului de producție, trebuie să avem o cît mai bună pregătire profesională la nivelul celor mai noi descoperiri ale științei și tehnicii mondiale.

DORU CÎMPAN

Proiectului Programului Partidului Comunist Român de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism după cum preciza tovarășul Nicolae Ceaușescu — „Dă o orientare generală științifică marxist-leninistă pentru întreaga activitate pe plan național și internațional a partidului și poporului nostru”. Programul este un rezultat al îndelungatei experiențe acumulate de Partidul Comunist Român de-a lungul anilor. Ţelul suprem al partidului nostru este ridicarea continuă a bunăstării materiale și spirituale a întregului nostru popor.

În proiectul de directive, de o reală importanță

certitudinea înseamnă gînd și faptă

mi s-a părut accentul deosebit care se pune pe dezvoltarea industriei electrotehnice și electronice, industrie ce va deține în 1980 peste 20% din totalul construcțiilor de mașini, asigurîndu-se creșterea rapidă a mijloacelor de automatizare.

Noi studenții, pe deplin conștienți de sarcinile multiple ce ne revin, de răspunderea pe care o poartă învățămîntul superior și în special cel tehnic pentru înflorirea continuă a patriei noastre, dorim ca încă de pe acum să ne punem în legătură cu cele mai recente descoperiri științifice și tehnice, pentru a le da viață în laboratoare, în ateliere.

SAVU SECHEȘAN

Consider că sarcina primordială ce ne revine nouă, tinerilor comuniști, este popularizarea în rîndul colegilor a întregului conținut al Programului Partidului, al directivelor și tezelor Congresului XI, documente cu un pronunțat caracter programatic.

Demn de menționat, din Proiectul de directive al Congresului, este accentul care se pune pe dezvoltarea impetuoasă a învățămîntului tehnic superior. Pornind de la necesitatea obiectivă a aplicării cuceririlor tehnicii și științei mondiale, premisă esențială pentru dezvoltarea economico-socială a țării noastre se va asigura „completarea și înnoirea continuă a cunoștințelor tuturor categoriilor de oameni ai muncii”.

Ajutați substanțial de cadrele didactice, dorim să integrăm indisolubil ceea ce învățăm în amfiteatre cu cercetarea din laboratoare și producția din ateliere și întreprinderi, pregătindu-ne de pe băncile facultății ca oameni de nădejde atît din punct de vedere profesional cît și din punct de vedere politic.

GAVRIL CHIS

Proiectul Programului P.C.R. exprimă după părerea mea, un sublim efort de înnoire, de dezvoltare a patriei noastre, o mare carte a României Socialiste, supusă dezbaterii întregii națiuni, care este în acest fel capabilă să întrezărească direcțiile de dezvoltare pe plan economic, social-politic, spre care trebuie să-și canalizeze eforturile.

Noi, studenții, sîntem întru totul de acord cu Programul partidului, care prin înțeleapta sa conducere se străduiește să ofere niște soluții, pentru ca în viitor să trăim cu toții într-o țară dezvoltată din toate punctele de vedere. În ceea ce privește învățămîntul, consider ca foarte binevenită ideea accentuării procesului de integrare a acestuia cu cercetarea și producția, proces care constituie la ora actuală, condiția sine qua non a formării unui specialist bine pregătit profesional.

Linia elaborată de partid și de stat, în proiectul de directive, a Congresului al XI-lea cu privire la dezvoltarea și perfecționarea învățămîntului în țara noastră, oferă condiții excepționale de studiu.

Morala și etica socialistă, dezvoltă gîndirea tînrului și dezvoltă în el concepția nouă despre viață, spiritul critic și autocritic.

Ca studenți, avem posibilitatea de a ne desfășura activitatea în diferite cercuri de studiu și cercetare de la facultăți. Direcțiile și măsurile prezentate de partid și de stat, pe linia perfecționării învățămîntului, în strînsă legătură cu producția, cere de la noi, o înaltă responsabilitate morală și profesională.

ADRIAN BEȚIU

asociațiile studenților comuniști, factor activ în realizarea procesului de integrare a învățămîntului cu producția și cercetarea

Importantele sarcini pe care le pune în fața întregului popor mărețul program de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate, de creare a condițiilor pentru trecerea treptată la făurirea comunismului în România, sarcini pregnant exprimate de proiectele de documente ale Congresului al XI-lea al Partidului Comunist Român, impun cu necesitate școlii superioare o continuă perfecționare și modernizare a procesului său instructiv-educativ. Momentul istoric pe care-l parcurgem are drept scop formarea de noi generații de specialiști cu înaltă calificare, înarmați cu o concepție revoluționară despre lume, capabili să răspundă imediat și cu maximă competență profesională cerințelor complexe ale economiei și activității sociale. În cuvîntarea la Conferința cadrelor și activului de partid din învățămîntul superior din 12-13 septembrie 1974, tovarășul Nicolae Ceaușescu, jalonînd direcțiile de restructurare, pe baze noi, a învățămîntului superior a arătat: „Noia concepție trebuie să se bazeze pe unitatea organică a învățămîntului cu cercetarea și producția. Aceasta presupune ca fiecare institut, fiecare facultate, să devină un puternic centru de învățămînt și totodată, un laborator de cercetare și o uzină de producție. Numai așa vom realiza integrarea — de care vorbim demult — numai așa vom asigura formarea generației constructorilor comunismului în spirit nou”.

Un eveniment de o excepțională importanță în viața centrului nostru universitar l-a constituit recenta vizită de lucru a secretarului general al Partidului, președintele Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Am primit cu vie emoție și mîndrie aprecierile la adresa muncii pe care am depus-o noi, cadrele didactice și studenții timișoreni și ne-am angajat să acționăm în continuare cu fermitate spre a îndeplini întocmai indicațiile tovarășului Nicolae Ceaușescu, privind activitatea noastră viitoare.

La Institutul Politehnic „Traian Vuia”, în ultimii ani, s-a creat o puternică bază materială pentru activitatea practică a studenților: atelierele școală și de prototipuri de profil electric și mecanic, Atelierul școală și de proiectare al Facultății de Construcții, hala de piloți a Facultății de inginerie chimică. Au fost preluate de studenții chimiști linii întregi de fabricație din întreprinderi și în perioada verii peste 1 000 de studenți au efectuat practica în calitate de angajați ai întreprinderilor. Sute de studenți ai institutului au muncit alături de cadrele didactice în cadrul contractelor și convențiilor de colaborare cu unitățile productive.

În prezent, în toate facultățile institutului, s-au definitivat planurile unice de integrare care pregătesc și contribuție mult sporită a cadrelor didactice și studenților în domeniul producției și cercetării.

Atelierele școală și de prototipuri vor deveni o veritabilă uzină cu plan de producție bine stabilit, cu activitate continuă, în care studenții vor realiza efectiv produse de înaltă tehnicitate, majoritatea fiind concepute și proiectate de colective de studenți și cadre didactice.

Studenții anilor IV-V vor fi cuprinși, în întregime, în activitatea de cercetare și proiectare pe bază de contracte, asigurîndu-se astfel o folosire eficientă a capacității creatoare a studenților.

La Institutul Agronomic, Ferma didactico-experimentală a constituit o bună bază materială pentru activitatea practică a studenților agronomi, un model de organizare a unei veritabile ferme din agricultură. Experiența acumulată în acești ani constituie un bun prețios acum cînd institutul i-a fost repartizată o fermă agrozotehnică, de dimensiuni reale, pe ogoarele căreia studenții se vor instrui și vor munci efectiv, spre a îndeplini sarcinile de onoare tratate de secretarul general al partidului, de a fi mereu în avangarda întreprinderilor agricole din Banat.

La Institutul de Medicină, bazîndu-se pe tradiția învățămîntului medical de a fi strîns legat de realitățile practice, cadrele didactice și studenții se preocupă continuu de găsirea de noi forme de a dîncire a integrării.

Dacă în folosință, în anul universitar trecut, a modernului spital clinic, realizarea unui cabinet audiovizual, dotat cu aparatură modernă, cabinet destinat lecțiilor și consultațiilor, contribuie la îmbunătățirea substanțială a bazei materiale pentru practică. Trebuie să semnalăm, aici, și inițiativa Asociațiilor studenților comuniști de la Institutul de Medicină de a efectua practica de vară (anul V) în circumscripții sanitare rurale, lucrînd efectiv alături, sau chiar înlocuind medicul de circumscripție.

La Universitate au existat, de asemenea, o sumă de inițiative valoroase pentru legarea mai strînsă a învățămîntului de practică, pentru acordarea lui la realitatea dinamică a zilelor noastre.

În prezent, s-au cristalizat direcțiile esențiale ale unui plan unic de integrare care va asigura o activitate practică de calitate pentru toți studenții Universității, ținînd cont de specificul fiecărei facultăți și secții.

În tot ce s-a realizat pînă acum, studenții centrului universitar Timișoara și-au adus o substanțială contribuție.

Trebuie remarcată permanența brigadierilor studenți pe șantierele noilor obiective de învățămînt, multe dintre ele fiind date în folosință înainte de termen, datorită muncii entuziaste pe care au prestat-o viitorii lor beneficiari.

Au existat de asemenea bune inițiative ale A.S.C. în organizarea și desfășurarea activității practice, a stimulării și cercetării științifice studențești, a legării acesteia de practică.

Sarcina actuală a Asociațiilor Studenților Comuniști, clar exprimată în hotărîrea Plenarei comune a C.C. al U.T.C. și a consiliului UASCR este de a „intensifica întreaga activitate politico-educativă, îmbunătățirea substanțială a stilului lor de muncă în vederea educării tuturor tinerilor în spiritul cultului față de muncă, pentru înarmarea lor cu concepția revoluționară despre lume și viață a clasei muncitoare și însușirea profundă a politicii partidului, pentru lărgirea orizontului lor cultural științific, în scopul participării responsabile, cu cele mai bune rezultate la transpunerea în viață a mărețului program al devenirii comuniste a patriei”.

În acest sens în toate organizațiile A.S.C. de an din centrul universitar se vor dezbată în adunările generale, sarcinile concrete, cifrele de plan, ale studenților din anul respectiv, sarcini care decurg din planul de integrare al facultății. Aceste adunări trebuie să contribuie substanțial la clarificarea tuturor studenților atît asupra obiectivelor fundamentale cit și asupra aspectelor concrete, specifice ale procesului de integrare.

Fiecare organizație A.S.C. fiecare organ de asociație va trebui să-și stabilească sarcini precise în domeniul activității practice. Fiecare colectiv studențesc își va prelua toate sarcinile privind organizarea muncii, asigurarea fluxului tehnologic, a seriozității și disciplinei la locul de muncă.

Organele de asociație vor trebui să desfășoare o intensă activitate politico-educativă, folosind cu mai multă eficiență mijloacele de agitație vizuală, studiul de radioficare „Student 74” revista „Forum studențesc”, pentru a produce mutații în mentalitatea studenților, pentru ca fiecare student să acționeze conștient în realizarea sarcinilor și obiectivelor din plan.

Acum, mai mult ca oricînd, organizațiile A.S.C. vor trebui să acționeze în direcția creșterii nivelului pregătirii profesionale, spre eliminarea tendințelor de indisciplină, de pregătire slabă sau mediocră care se mai întîlnesc încă în colectivele studențești.

Este necesară de asemenea o reasezare a formelor activității științifice studențești. Trebuie să asigurăm pentru anii I-II de studiu, cercuri științifice pentru inițiere în activitatea de concepție, pentru însușirea metodologiei și specificului muncii de cercetare, iar studenții din anii superiori să-și desfășoare activitatea științifică, muncind cot la cot cu dascălii lor la realizarea contractelor și convențiilor de cercetare.

Angajate responsabil, alături de organele de învățămînt, sub conducerea organizației de partid din centrul universitar, Asociațiile Studenților Comuniști vor contribui cu întreaga capacitate creatoare a studențimii timișorene, la realizarea, la un înalt nivel de exigență, a sarcinilor și obiectivelor procesului de integrare, confirmînd prin fapte încrederea care ne-a fost acordată.

GHEORGHE BOGOVICI

răsrîngeri

firul cronologic al unei zile

Număr orele de odihnă ale studentei Maria Cioară. Studentă în anul III Economie agrară, Maria Cioară, deține un record de an — „cele mai puține ore de odihnă”.

Merg pe firul cronologic al unei zile obișnuite din săptămîna. Dimineața, e prezentă în amfiteatru la cursuri. iar în pauze, tradiționala țigară e substituită lămuririi unor probleme mai complicate din curs.

După masă, sala de lectură a bibliotecii îi devine o gazdă primitoare. Cu cărțile și cursurile în față, își începe studiul. Seara, căminul cu problemele lui, o vorbă bună unei colege cu nu știu ce problemă, un ajutor alteia, un roman lăsat deschis pe masă și așa o apucă miezul nopții.

Stau de vorbă cu Maria într-una din pauze. Îmi vorbește despre școală, despre ea, despre visurile ei. Maria deține și alte recorduri în anul ei. Sesiunea de comunicări științifice din mai, anul trecut, i-a adus două premii I: la economie politică și filosofie.

Lucrarea ei la filosofie urmează a fi publicată într-una din revistele de specialitate și va fi poate, proiectul ei de diplomă. O parte din vacanță și-a petrecut-o la Suceava, în tabăra „Studenții cercetători”, loc de unde a învățat multe, lucruri pe care le-a comunicat și colegilor ei.

Alegerile făcute în consiliul A.S.C. din institut au desemnat-o în funcția de șefă a comisiei sociale.

Funcții, răspunderi, lucruri care cer muncă și iar muncă, Mia însă nu se sperie și le face pe toate bine.

Anul universitar 1973-1974 l-a încheiat cu 9,66 și tot același an a avut pentru ea o semnificație deosebită — primirea în organizația de partid.

Pentru întregirea portretului, ar trebui adăugată și activitatea ei în cadrul comisiei politico-ideologice a Centrului universitar, precum și frecventarea Cercului studenților de la Casa de cultură.

Iată de ce Maria Cioară deține recordul la „cele mai puține ore de odihnă”.

MIRCEA POPI

aniversare

La Orăștie a avut loc în octombrie o mare adunare populară, la care au participat reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat mil de cetățeni din localitate și împrejurimi, dedicată aniversării a 750 de ani de la atestarea documentară a acestei străvechi așezări, leagăn al culturii românești din Transilvania. În cadrul adunării, s-a dat citire decretului prezidențial prin care orașului Orăștie i s-a decernat ordinul „23 August” clasa I.

Festivitățile ce au avut loc cu ocazia acestui jubileu au fost marcate de dezvelirea monumentului închinat „Paliei de la Orăștie” — una din primele tipărituri în limba română, realizată în 1582 de diaconul Coresi — care cuprinde busturile lui Decebal, ing. Aurel Vlaicu și dr. Petru Groza.

La festivitate au luat parte o serie de personalități ale vieții sociale și politice: prof. univ. dr. Ion Dodu Bălan, conf. univ. dr. Hadrian Dălcoviciu, lector univ. Mircea Homorodean.

Cadrele didactice universitare care activează în Timișoara, conf. univ. dr. Hiescu Ioan de la Universitatea din Timișoara, conf. univ. dr. Izdrăilă Bazil de la Facultatea de Construcții împreună cu studenții originari din Orăștie sau împrejurimi au organizat în seara zilei de 11 octombrie la Casa Universitară, o seară cultural-artistică urmată de o masă comună.

În sala de conferințe, participanții au audiat expunerea tov. conf. univ. dr. I. Hiescu, care a cuprins unele aspecte mai puțin cunoscute din viața socială, politică, istorică și culturală a orașului.

Această acțiune vizează constituirea unor cercuri ale tuturor studenților dintr-o localitate. Inițiativa a avut ca rezultat o mai bună cunoaștere reciprocă a studenților orăștieni.

Studenții au anticipat o activitate pe care o vor continua în vacanțe în orașul natal.

Comitetul de organizare al acestei adunări omagiale mulțumește pe această cale, tov. prof. univ. dr. ing. Silaș Gheorghe, prof. univ. ing. dr. Heler Avram, care au sprijinit această acțiune.

SIMION LĂSCOI

de vină nu este numai biroul de an

Zile de început la Facultatea de electrotehnică. Zile de analiză a activității unui an rodnic și plin de satisfacții, un bilanț care se înscrie pe linia ascendentă a activității organizației noastre în această facultate. Și totuși, chiar dacă din ce în ce mai puține, cazurile de excepție se cer rezolvate. Adunarea generală de dare de seamă și alegeri a anului II — Electroenergetică — subingineri, ne sugerează imaginea activității acestei organizații în anul trecut.

Încă de la început surprize: nici un cadru didactic invitat: pe membrul B.O.B. care răspunde pe această linie de activitatea anului se considerase că nu este necesar să-l invite iar decanul de an, după exact o lună de la începerea cursurilor, nu fusese identificat decât de câțiva studenți, și de aceea doar din auzite.

Se întârzie puțin începerea adunării până când ultimii din cele două treimi din numărul studenților, necesare unei adunări statutare intră în grabă.

În sfârșit, darea de seamă ne dă prin secretara Natalia Coznescu primele amănunte, într-un ton autocritic care se menține de la un capăt la altul.

„Practic, nu s-a putut sesiza activitatea biroului în afara adunărilor generale și acestea foarte slab organizate. Acțiunile politico-educative s-au rezumat la cadrul acestor adunări generale, acțiuni de genul „referat” sau „articol din ziar” la repezeală ca ultim punct al vreunei adunări generale.

Activitatea culturală a fost un an întreg ca și inexistentă: doar câteva abonamente la film, o singură seară a anului și o excursie de studii la Reșița în colaborare cu colegii de la Institutul de subingineri.

Profesional situația a fost dezastruoasă. Puțini integraliști; penultimul loc pe facultate în concursul intergrupe. Chiar dacă eram în primul an nu avem nici o scuză; oare până în sesiune n-au avut nevoie de cursuri, n-au fost necesare consultații.

(Lectura dării de seamă e des întreruptă de studenți care intră în sală, familiarizați parcă cu ședințe la care nici măcar sfertul academic nu mai e o limită a îngăduinței).

Aspectele prezentate sînt reale, le confirmă cele spuse de cei care au luat cuvîntul.

Adrian Bețiu: „Nu numai biroul de an e vinovat pentru această stare de lucruri, ci fiecare din colegii noștri; fiecare membru al asociației trebuie să sprijine activitatea biroului prin propuneri și

sugestii concrete de rezolvare a diferitelor probleme...”

Ioan Sbirnă: „Colectivul nostru e destul de slab pentru că un an întreg n-am putut organiza aproape nimic.

Mă uit la colegii de la alte secții, fac acțiuni comune, discută mult, sînt uniți. La noi fiecare trage pe partea sa. N-am fost împreună în nici o excursie, mai mult, nici n-am avut de gînd. „Excursia” la Reșița n-a fost excursie, a fost o plimbare la care, indirect, ne-am obligat singuri. În rest n-am văzut de loc biroul de an. De multe ori ne ținem „ședințele” acolo sus la căminul 1 MV, la etajul 6.

Acolo ne spunem noi doleanțele noastre unul altuia.”

„Greutăți am întâmpinat uneori și din partea consiliului pe facultate — intervine Dungă Toader — care s-a făcut că nu aude cînd am solicitat, și nu o dată, clubul Politehnicii pentru seara grupei”.

Aron Ban își încearcă o justificare, nu numai lui ci și grupei de partid al cărei organizator este: „Eram puțini, nu prea știam ce putem face noi, membrii de partid, în cadrul asociației A.S.C.”

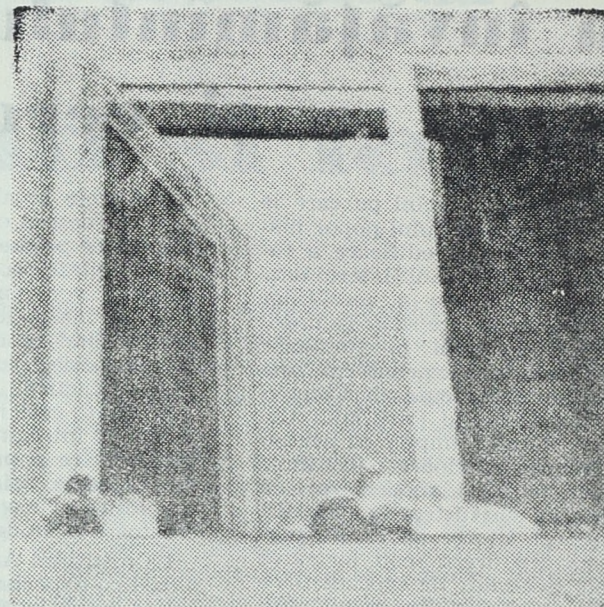
Tot un fel de scuză invocă și îndrumătorul din partea C.A.S.C. pe facultate, Constantin Lazăr: „De vină nu este numai biroul de an; un an de zile am venit la ședințele dumneavoastră și am auzit numai probleme de cămin. Secretara de an nu a ridicat niciodată problemele colegilor la nivel de consiliu, și nici nu a spus că nu este deloc ajutat de birou. Înțeleg că la ora alegerilor nu o cunoșteți, dar o dată aleasă ar fi trebuit să-și dea toată osteneala să fie la înălțimea încrederii acordate.

Secretarul pe care-l vom alege în această seară, trebuie să fie un om care să sesizeze problemele care frămîntă omul, un om care să știe unde să spună ce au pe suflet colegii săi. De alegerea cu multă răspundere a membrilor biroului vor depinde multe din reușitele organizației anului”.

Se fac primele propuneri; la început criteriile neîntemeiate („e mai în vîrstă”, „e un coleg bun” provoacă în grupurile mici discrete schimburi de păreri. „Se supără Ban dacă îl propun pe Scortan, deși asta e mai bun” se aude o voce în spate. (Responsabilitatea propriei opinii?). Spre sfîrșit atmosfera era nouă; am văzut oameni interesați, propunînd și analizînd oamenii care-i vor conduce. „Noul birou trebuie să ia în serios problemele anului” spusesse cineva cu puține minute înainte.

M. DUDESCU

radar

Colegele noastre de la camera 102 căminul 15 își vor recunoaște fereastra după... bunătățile afișate cu dezinvoltură.

Dacă nu au cartelă le „recomandăm” să facă „dublu” cu DOROTHEA BORLOVAN, MARIA AVRAM, DORETA CHISĂRAU de la căminul 13. Asta numai în cazul în care nu și-au vindut cartela până acum.

• Deși solicitați insistent de comisia centrului universitar responsabili cu probleme sociale de la facultăți tac din lipsă de... probleme! Oare?

• La Facultatea de Construcții există o gazetă satirică cu o frumoasă tradiție. Credem că este cazul ca la acest adevăr să mediteze și colectivul de redactare în vederea reluării activității.

• O lăudabilă inițiativă la căminul 1 de la Institutul de Medicină se impune atenției:

Este vorba despre „Colțul presei” amenajat aici. Mai puțin lăudabil este aspectul general sub care se prezintă cît și faptul că ziarele și revistele sînt schimbate foarte rar. Păcat!

• Căminul 12 complex se remarcă prin modul defectuos în care administrația sa a știut să programeze și să organizeze lucrările de zugrăvire. La două săptămîni de la începerea anului universitar, în hol mai existau urme materiale ale trecerii zugravilor.

O dovadă în plus că trebuie să ne preocupe în mod serios și această problemă.

• Numărul patru al revistei noastre conține o notă critică la adresa căminului 1 complex. Ea se referă la fierul de călcat din dotarea căminului.

Ne bucurăm de faptul că semnalul a fost recepționat, iar noul comitet a rezolvat original și eficient și această problemă.

• Mult discutata problemă a ceasurilor de la Facultatea de Construcții se pare că s-a rezolvat. Dacă nu demult la diferitele etaje ale clădirii orele erau diferite, în prezent există una singură. Nu, nu este vorba de o sincronizare, ci de reducerea lor la... unul singur. Este și aceasta o soluție...

• Gazeta de perete „Căminista” de la căminul 3 complex și-a început activitatea cu un grup de „Sfaturi pentru boboci”.

Despre umor, nimic de zis... Ce se întîmplă însă dacă cineva le ia în serios sfaturile?

Rubrică realizată de Liviu Crișan

radar

* *

*

TIMPUL

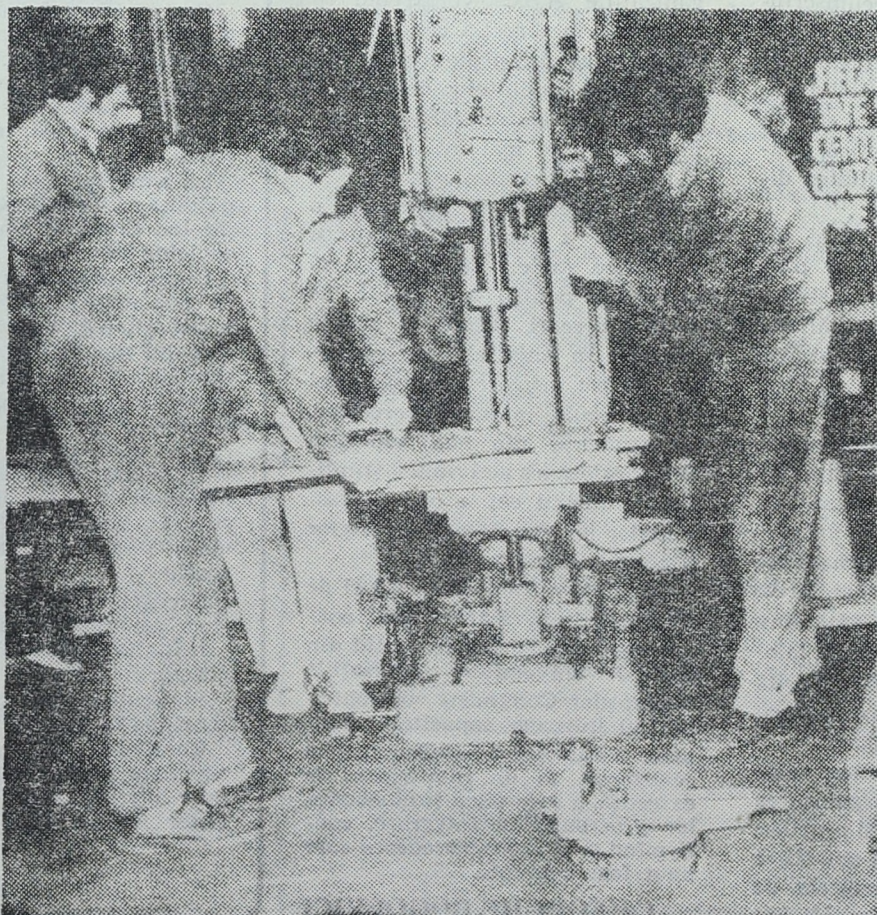
PREZENT

ÎN

IMAGINI

*

* * *

era normal, să vină acasă

În spațiul de neodihnă al culorilor din ce în ce mai intense: roșu, galben, verde, printr-o roa-tele ce se dăruie semeț și cele care vor cunoaște plenitudinea în vara următoare, veghează oamenii în casa inginerului Ghiță Rena m-a întâmpinat o femeie sfioasă, întinerită de mândria toamnei, care mi-a vorbit simplu:

— A terminat Institutul Agronomic din Timișoara iar de la 1 octombrie 1971 se află aici la I.A.S. Pecica

Apoi după o scurtă pauză:

— Înțelegi că, dacă aici a început să învețe și orimele litere și tainele pământului era normal să-și dorească să vină acasă

Și „acasă” pentru Ghiță Rena mai înseamnă multe lucruri: copilul de cinci luni, casa de oameni harnici, dorul de a deschide seara o carte de a confrunta planșe sau notițe. Și mai înseamnă femeia nespuse de tânără și satul acesta nou care nu mai păstrează decât amintirea unor case mărunte risipite de-a lungul ulițelor înguste

Nu mi-a fost greu să-i văd zîmbetul cu care-și întâmpină bărbatul trecînd pragul casei. Inginerul Ghiță Rena îmi păru puțin obosit dar mulțumit de ziua de toamnă bogată.

Privirea luminată de gustul împlinirii și fiecare gest al său trăda mulțumirea că se află acolo, în satul său cu care-a crescut aproape deodată, așa cum oglinda Mureșului o mărturisește.

Și-am înțeles că încrederea se declină la mola deplinei împliniri.

ELFNA MICULESCU

Cu discuție cu colegii de la Facultatea de Electrotehnică, aici unde rolul studenților membri de partid în viața facultății este în plină concretizare ne-a relevat un fapt cu caracter general: tinerei grupe de partid, abia formată la nivelul anilor, îi lipsește direcțiile clare după care să-și organizeze activitatea. De aici, o serie de neajunsuri în calea unei colaborări eficiente cu biroul ASC al anului, de participare a membrilor de partid în problemele organizației.

Abordăm deci activitatea grupei de partid de pe această poziție.

Paul Sulea: Dificultățile pe care le întâmpinăm pornesc, evident, de la lipsa noastră de experiență în viața de partid, de la numărul încă mic al membrilor F.C.R. din rîndul studenților.

Mircea Codrea: În scopul unei colaborări sub toate aspectele, trebuie ca grupa de partid și organizația A.S.C. a anului să aibă comun scheletul programului de activitate. Trebuie evitate paralelismele prea accentuate, acordîndu-se mare atenție corelării programelor.

Paul Sulea: Între cele două organe trebuie să se stabilească un statornic raport de control și colaborare.

Trebuie subliniat faptul că acest control trebuie înțeles ca o analiză a felului cum biroul A.S.C. asigură îndeplinirea sarcinilor ce-i revin dar și ca un ajutor practic: soluționarea problemelor prin îndrumări concrete.

M. Codrea: Pentru a avea rezultate bune, trebuie să fim atenți încă de la început. Este foarte bine că se încredințează viitorilor membri de partid diferite sarcini din partea organizației A.S.C. Exemple în care colaborarea, în acest sens între organizatorul grupei de partid și biroul anului a dat roade sînt destule.

Mihai P.: De altfel activitatea de informare și formare a viitorilor membri de partid este unul din atribuțiile esențiale ale grupei.

În toate activitățile la care iau parte membrii de partid trebuie să fie, în frunte. Ei sînt inițiatorii (și esențial este că nu singurii inițiatorii) și animatorii tuturor acțiunilor. În ce activități trebuie să se simtă mai puternic prezența noastră?

Emil Olteanu: Trebuie să ne manifestăm în primul rînd la noi în an. Concret, trebuie să ne preocupăm de ridicarea continuă a propriului nivel politico-ideologic și de a stimula aceeași tendință în colectivul din care facem parte: asta deoarece numai o spe-

gospodăria și autoadministrarea, vor fi un mare pas înainte.

Un alt aspect: uneori se ridică probleme pe care nu știm încă unde să le spunem. Posibilitățile noastre prin organizația A.S.C. sînt, e adevărat în rare situații, limitate. Poate aici grupa de partid ar putea interveni sesizînd și rezolvînd, chiar și la nivel mai ridicat, unele probleme.

E. Olteanu: În acest sens, s-a propus, la prima adunare a organizației de partid pe facultate ca la viitoarele adunări ale grupelor de partid de la catedre să fie invitate și studenți pentru realizarea unei mai bune legături între aceștia și cadrele didactice.

Toate acestea presupun o creștere a responsabilității, în primul rînd față de cei ai căror reprezentanți sîntem. Se mai menține totuși o stare de lucruri în virtutea căreia glasul studenților membri de partid se face încă prea puțin auzit la adunările generale ale organizațiilor de partid, aici unde o dată puse, problemele cele mai diferite care vizează activitatea noastră ar avea mari șanse de rezolvare.

Doina Pop: Ideea de grupă de partid trăiește în măsura în care ea se integrează perfect în organizația A.S.C. Aș vrea totuși ca această grupă de partid, să-și manifeste prezența și prin acțiuni distincte. Mă gîndesc că cele mai multe activități politico-ideologice ar trebui organizate și conduse de membri de partid, mai ales că acesta este domeniul cel mai deficitar, cel mai puțin palpabil al organizației A.S.C. În plus ar trebui să organizăm și noi acțiuni interesante, utile, astfel ca și din acest punct de vedere fiecare dintre colegii noștri, să fie dornici să devină membri de partid.

Mihai Pop: În activitatea grupei de partid, în conlucrarea acesteia cu biroul A.S.C. trebuie să înlăturăm formalismul, birocratismul, lucrul făcut doar de dragul de a apărea pe hîrtie...

Concluzia se cere întregită: activitatea grupei de partid în cadrul organizației A.S.C. trebuie să fie nemijlocită, continuă și nelimitată la un raport organizat, ea trebuie să se concretizeze prin intervenții firești, colegiale, lipsite de oficialitatea abordării problemelor de pe poziții străine vieții noastre studentești.

rolul grupei de partid

cializare în profesie, oricît de temeinică ar fi, nu poate suplini pregătirea politică.

Un alt prilej este munca patriotică, unde nu e suficient să mobilizăm prin propriul nostru exemplu, ci să sesizăm lipsurile și prin propuneri concrete să facem o muncă eficientă.

Ion Munteanu: În grupa de partid trebuie să fie discutate toate problemele anului, probleme care apoi vor fi dezbătute în adunările generale ale asociației.

Mihai P.: Facem cu toții parte din același colectiv și cred că trebuie să simțim în colegul de lingă noi tovarășul, prietenul pe care te poți bizui în orice situație.

Radu Partenie: Problema colaborării dintre grupa de partid și asociație, vizează în primul rînd relații pur studentești, dar ar trebui ca aceasta să se manifeste în toate domeniile în care intrăm în contact. Cred că măsurile ce se pun treptat în aplicare, privind auto-

TINERII PE UN ȘANTIER TÎNĂR

Noua clădire a Facultății de electrotehnică începe să prindă viață. Eforturile depuse pentru începerea construcției se văd împlinite; dar greul abia acum începe.

Viitorii ingineri au răspuns prompt chemării conducerii facultății și C.A.S.C. la realizarea unei mari părți din lucrare prin munca patriotică. Încă din vară zeci de studenți puteau fi văzuți zilnic cu căzmale și lopeți pregătind locurile pentru stîlpii de temelie, eliberînd terenul pentru alte corpuri de clădiri din viitoarea facultate sau ajutînd la turnarea betonului peste cupele metalice proaspăt fixate în gropi.

Toamna a adus dimensiuni verticale tînărului șantier. Peste tot tineri în salopete albastre sînt mereu alături într-un prelungit efort comun; se stivuesc cărămizi, se umplu golurile cu pămînt, se pregătesc locuri pentru alți stîlpi. Munca nu încetează nici sub amenințarea cerului întunecat zile de-a rîndul.

„— Într-adevăr, munca patriotică la acest obiectiv a fost astfel planificată încît cu excepția orelor pentru masă, în permanență 80—90 de studenți să acopere activitatea pe șantier pe tot parcursul zilei — ne informează studentul Nicolae Rolea, membru în comisia cu munca patriotică pe facultate. Am căzut de acord la începutul anului să se efectueze lunar cîte o ieșire de trei ore pe șantier, pentru fiecare grupă. Excepție fac cei din primul an care au planificate cîte două activități lunare de acest gen. În acest sens e foarte bine că a fost rezolvată de către conducerea fa-

cultății problema practicii acestor ani, astfel că cel puțin pentru această perioadă acești studenți vor avea prilejul să lucreze din plin la construcția noilor săli de curs, laboratoare, de care vor beneficia în scurtă vreme. De altfel, pînă în vara anului viitor cîteva din laboratoarele destinate secțiilor electrotehnică și energetică vor fi date în folosință”.

Nu lipsesc nici necazurile; din cîteva exemple culese fugar deducem că deși marea majoritate a studenților au înțeles sensul muncii lor pe acest șantier mai există unii care manifestă un inexplicabil dezinteres. De curînd am sesizat o situație pe care n-am dori-o repetată: studenții din anul I ET au „uitat” să se prezînte la munca patriotică. Poate n-ar fi rău ca tinerii studenți, abia sosiți în mijlocul nostru, să fie informați — chiar dacă nu într-un cadru organizat — despre eforturile ce s-au depus și se depun pentru începerea și ducerea mai departe a construcției viitoarei lor facultăți.

Pătrundem în mijlocul studenților: atmosfera de lucru și voie bună e mobilizatoare.

Carmen Topai: „Se realizează destul de mult prin munca noastră aici, ve le'm asta după fiecare oră de muncă. S-ar realiza și mai mult dacă repartiția și organizarea noastră la diferite munci ar fi mai eficientă”.

Mult succes inginerilor de mîine în dorința de a-și clădi o facultate pe măsura lor!

TUDOR PETĂN

responsabilități

A trecut un an de experimentare a autogospodării și chiar autoadministrării căminelor, un an de muncă intensă pentru schimbarea unei mentalități falimentare astăzi. Studentul a început să înțeleagă un lucru simplu și evident de multă vreme: căminul constituie veritabila lui casă, pentru că aici locuiește 83% din timpul unui an, că locul unde servește masa — cantina și problemele ei trebuie astfel privit.

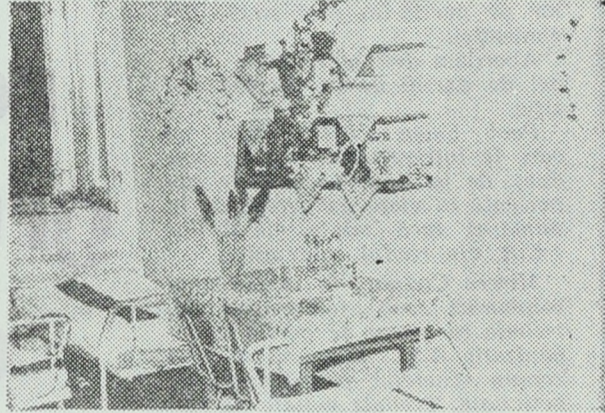
Este o certitudine că ceea ce s-a realizat în acest sens reprezintă un bun câștig dar și o garanție că se poate mai mult, că există condiții pentru creșterea rolului studenților în autoadministrarea căminelor, în participarea mai intensă la activitatea din cantine, în gospodărirea bazei tehnico-materiale a institutelor de învățământ.

Pe bună dreptate la Consfătuirea activului și cadrelor didactice din învățământul superior, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a criticat atitudinea studenților, a Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști în problema participării directe a tineretului studios la întreținerea și gospodărirea căminelor, cantinelor, a întregii baze materiale a învățământului.

Astăzi, când întregul popor face eforturi deosebite pentru dezvoltarea economico-socială, când sin-

gură sursă a acestei dezvoltări este munca, noi, studenții trebuie să dovedim că știm să muncim și că înțelegem acest imperativ al epocii.

Evident, deși înțelese ca necesitate obiectivă aceste cerințe, concretizarea lor nu este deloc simplă. Trebuie o schimbare de esență, o cotitură în modul de a privi lucrurile, de a ne judeca faptele. Este necesară schimbarea mentalității studenților care, de multe ori, se situează pe linia unei comodități de neconceput la tineri, sau se consideră în perioada drepturilor nelimitate și al minimelor datorii. Nu, astăzi nu mai putem accepta un student indiferent

Există camere și așa... dar, din păcate, mai există și altfel...

față de bunurile întregului popor, față de starea căminului unde locuiește, al atelierului unde muncește sau al cantinei unde servește masa.

Deoarece această schimbare de mentalitate necesită timp, va urma o perioadă de trecere caracterizată prin rămânerea unui minim de personal în cămine subordonat comitetului, printr-o participare încă redusă la activitățile din cantine și la întreținerea bazei materiale a institutelor. Va crește însă rolul comitetelor în gospodărirea și administrarea căminelor în organizarea activității cantinelor, în sensul organizării participării directe și continue a studenților la depozitarea alimentelor, prepararea produselor etc.

Indiferent de modalitatea concretă de realizare a acestor deziderate trebuie subliniat clar că studenții, comitetele de cămin și cantină sînt răspunzători de gospodărirea și administrarea acestor unități, de întreaga activitate desfășurată aici.

Din această cauză, este necesară o îndrumare mai atentă și continuă de către cadrele didactice, organizațiile de partid a muncii educative a comitetelor. Este nevoie nu de tutelare ci de sprijinire a acțiunilor bune ale studenților și de înlăturare a defecțiunilor din activitatea lor în cămine și cantine.

Așadar, conducerea de partid și de stat ne-a acordat o încredere totală în posibilitățile noastre de a conduce și gospodări căminele, cantinele. Noi trebuie să dovedim că apreciem această încredere și ca urmare, ne vom asuma cu responsabilitate sarcinile pe care le solicită încrederea acordată.

ȘTEFAN MATEI

I. 14 septembrie

„Casa studentului“ și-a deschis și în anul acesta larg porțile, ele erau foarte proaspăt vopsite și această realitate concretă și-a lăsat amprenta incontestabilă pe părțile laterale ale temerarilor; la cazare, parcă mai mulți pretendenți decît în orice an își exprimau parcă mai multe dorințe decît oricînd, vai ce coadă, vai ce vacarm, eu vreau cameră spre stradă, eu vreau la parter, aveți răbdare, camerele nu sînt încă libere, dar cum e posibil, uite că e posibil și nu mă mai bizuiți atîta bine dar mîine începe școala, noi unde stăm, ce mă privește pe mine, duceți-vă la hotel (imaginați de calvar, 500 de studenți însoțiți de cel puțin 500 de geamantane luînd cu asalt hotelurile), în sfîrșit cîte un fericit aflat în posesia cheii salvatoare se avîntă cu entuziasm pe coridoare, revine cu o mină deplorabilă peste cîteva minute, izbucnînd în final, în conformitate cu structura psihică, pe una din următoarele scheme logice:

a) „Păi bine, măi cutare (se pronunță lung și tărăgînat numele șefului comisiei de cazare), nu știai că în camera asta stau sportivii, cum mă trîmîși peste ei, au și ei antrenamente, meciuri, cum să le spun că sînt obosiți și aia e camera mea, hai mă dă-mi altă cameră, am venit opt ore pe tren, vreau să mă odihnesc și eu puțin, ce naiba, îți bați joc tocmai de mine, de parcă n-am fi colegi de grupă, etc.“

b) „Ceea ce se petrece aici este inadmisibil, vă rog să faceți în așa fel încît să se rezolve imediat situația aceasta, aveți competența și obligația să rezolvați cazarea așa cum trebuie, în cazul în care nu vreți să mă ascultați vă previn că am să mă adresez Centrului Universitar“.

c) „Auzi cutare (numele mic, pronunțat dulce și, firește, diminutivat) camera ta e liberă? Ți-ai luat și lenjerie?!... Perfect, vin să fac și eu blatul cu voi, la noapte. Mă duc să-mi fac micro. Salut!“

II. 15 Septembrie

Prudenții care și-au făcut de acasă analizele își permit să meargă la deschiderea festivă...

Ceilați, ordonați frumos într-o nesfîrșită coloană mișcătoare, umplu scările Policlinicii.

Cîteva „gospodine“ sîrguincioase și-au aranjat deja camerele. Se fac vizite reciproce. Exclamații „Vai, ce frumos e la voi!“

Proiecte:
— Anul ăsta pun mîna pe carte. Mă duc să-mi copiez orarul.

— Mîine am seminar la... M-apuc să citesc.

III 16 septembrie, după-amiază

Se vine de la cursuri, cu proaspete și încă entuziaste impresii. În hol, un aflux: se zugrăvesc camerele (în prezența locatarilor) (sic!).

Volens-nolens, într-a doua zi de școală se chiulește. În jurnalele imaculate „pre-cum coala ministerială“ încep să apară mici și rotunde litere „a“, adeseori trans-

căminul

formabile în puncte, dar nu de suspensie.

Lucrurile, claie peste grămadă, pe coridoare. Competiții pentru seducerea echipei de zugrăvi:

— Veniți întîi la noi, ne grăbim!... Activitate febrilă. Se spală, se șterge, se

„Or fi de la Forum? n-or fi?...“ Zise portăreasa, și adormi din nou.

circulă în viteză pe coridoare. Încă odată „gospodinele“ își aranjează (parcă ceva mai sceptic) camerele.

IV. O zi mai tîrziu

În sfîrșit, liniște. Se pare că începe anul universitar (17 septembrie).

V. Cîteva zile mai tîrziu

Sancta simplicitas! Administrația căminului gustă savoarea acțiunilor mai alambicate. (Un nou anunț în hol, scris cu litere de-o șchioapă: se zugrăvește pe coridoare).

Două zile la rînd, pentru a parcurge distanța dintre hol și cameră, o persoană terestră (citește neînarpită) riscă o mul-

țime de incidente neplăcute, începînd cu a-și măsura lungimea pe cimentul acoperit cu varul umed al coridorului și terminînd, cronologic, cu a aduce în cameră cantități apreciabile din aceeași materie. Imaginea aceasta dispăre treptat, prin sîrgul comun al gospodinelor de circumstanță și personalului de serviciu, abia într-a treia zi. Surprizele sînt inerente: prin camere diverse obiecte plutesc pe suprafața unui strat simțitor de apă. Linoleumul tinde să zboare (deficiența este sesizată în caietul de la poartă și se rezolvă cu promptitudine peste încă vreo trei zile).

VI. Peste o săptămînă

Surpriza e sarea vieșii

Se zugrăvește holul!

Din nou competiții de echilibristică, panoul cu chei tronează în mijlocul holului, încăpățînîndu-se să împiedice trecerea, oaspeții temporari ai locatelor se înșiră disciplinați de-a lungul pereților încă umezi (autorul nu vrea să insinueze că n-ar fi plecat cu hainele la fel de îngrijite). Un băiat cu un buchet de flori așteaptă cu un aer extrem de stînjent, în mijlocul peisajului dezolant cu mese și scaune întoarse.

Peste încă o zi, prin strădania generală, se pune ordine în toate. Of! În sfîrșit...

VII. Peste încă o săptămînă

Sfîrșit? Speranțe deșarte...

(Se vopsește spațiul de la toaletă, din camere). Pe oglinzi se lățește impertinent un cuvînt scris cu portocaliu: VOPSIT!

O persoană dotată cu suficient simț practic ar evita să se apropie, timp de două zile, de respectiva porțiune a camerei. Autoarea acestor rînduri mai păstrează încă urme de vopsea cremă pe mîini.

VIII. Considerații răzlete și fără absolut nici o legătură cu cele precedente.

1. Autogospodărire este un cuvînt compus din auto+gospodărire; la rîndu-i al doilea termen provine din slavul gospodar („stăpîn“). Orice minte, făcînd legătura, ar ajunge la sensul „stăpîn al propriei sale persoane, al propriei sale locuințe“.

2. A cui e vina, la urma urmelor? Nu credem că e numai a noastră. Și în definitiv nu credem că e greu să ne gospodărim propriile noastre „case“!

3. În decursul celor două săptămîni succint prezentate mai sus, au avut loc adunările de constituire a comitetelor de cămin. Așteptăm cu nerăbdare inițiativele lor.

E. PSEUDONIM

așteptăm răspuns!

A trecut puțin timp de la definitivarea cazării în cămin și pe adresa redacției revistei noastre au sosit cîteva sesizări privind unele mici deficiențe în activitatea celor care s-au ocupat de această problemă.

La căminul nr. 8 sînt cazate, după cum se știe, fetele din anii trei, patru și cinci de la facultățile din Institutul Politehnic Timișoara. Din nefericire există și excepții. Astfel la insistența „cuiva“ de la Serviciul Social al Institutului Politehnic și la stăruințele tovarășei directoare educative, comitetul de cămin (care se ocupă de cazare) a acceptat cazarea unor studenți din anul I.

Nu înțelegem de ce Comitetul de cămin, a uitat că problema cazării este o problemă a noastră, o problemă de asociație, și ca atare insistențele cuiva „din afară“ nu reprezintă esențialul.

La același cămin, și tot la insistențele directoarei educative, studenți din anii inferiori, au fost cazate două în cameră. Credeți că este echitabil? Așteptăm răspunsul comitetului de cămin!

La căminul 15 situația pare mai discutabilă.

Comitetul de cămin (inechitabil re-

partizat pe facultăți) a avut greutăți în muncă. Nu este vorba despre greutățile specifice acestei activități, ci de cu totul altceva. Tovarășa directoare educativă, se pare că nu a înțeles rolul pe care îl are în stabilirea unei ambianțe plăcute în cămin.

Altfel nu ne-am putea explica schimbările de repartitie survenite, după ce repartitia fusese făcută de către asociație.

Un exemplu concret îl constituie situația în care, în locul mutării a 5 fete (care ar fi rezolvat o mică problemă care s-a ivit), tovarășa directoare educativă preconiza schimbarea din camere a citorva zeci de studenți. Noroc că s-a intervenit la timp.

De altfel, aceste mici intervenții, nu trebuiesc să ne mire, dacă avem în vedere faptul că dumnezeii a declarat că își ia puterea să „desfîmîțeze chiar comitetul de cămin“. Un comentariu, asupra acestei decizii, cred că este de prisos.

Chiar dacă acestea ar fi singurele deficiențe ale cazării, (lucru care ne-ar bucura) trebuie ca în viitor să căutăm să le înlăturăm.

mină harnică la rod bogat

acolo se construiau oameni

Am lăsat în urmă străzile orașului, stropite de picăturile mari de ploaie ale toamnei. Pe aleile înguste, copacii și-au pierdut podoabele, iar pașii ni se afluiau în covorul culorilor tîrzii. Anotimpul acesta care se numește toamnă, se deosebește de toate celelalte, începînd de la plopi, înalți străjeri ai drumurilor și potecilor de la șes, pînă la boabele de aur și frunzele de viță îngălbenite.

Picăturile de ploaie încetaseră de mult să mai cadă, iar curcubeul a rămas undeva atîrnat pe boltă, semn că seninul cerului își va face curînd apariția.

Regina belșugului se pregătește acum, în strai de sărbătoare, să-și primească oaspeții.

Sînt studenții agronomi care efectuează practica la Făget, la recoltatul cartofilor. Îi sortează îi curăță de pămînt, după care îi încarcă în remorci. Lucrările decurg bine, tov. inginer Nicolae Băboiu este mulțumit.

„Anul acesta avem o producție bună față de anii precedenți, cu toate că vremea nu a prea tînut cu noi. De altfel, și studenții ne-au ajutat foarte mult și pot să afirm că în cazul studenților agronomi activitatea pe care ei o desfășoară aici ține nemijlocit de realizarea practică a legăturii dintre învățămînt și producție.

Ceea ce mă bucură, este faptul că studenții își manifestă din plin capacitățile inventive, creatoare. Astfel, pentru că terenul era prea greu au propus folosirea plugului în locul combinelor de recoltat care în asemenea condiții nu se puteau folosi. Metoda a dat rezultate excelente!”

Tov. conf. Nicolae Ceaușu se află în mijlocul studenților, organizînd echipele și dirijînd întreaga activitate de recoltare a cartofilor. „Pentru o bună organizare — ne spune tov. conferențiar — am alcătuit grupuri mici de studenți, specializați pe anumite genuri de lucrări. În felul acesta munca se desfășoară bine, iar studenții sînt mulțumiți de cunoștințele practice pe care le dobîndesc aici.”

La cîțiva metri de noi, un grup de studenți curăță și sortează cartofii. Studenta Emilia Draghia ne spune: „Noi, studentele, am înțeles de la început că este necesar să răspundem chemării, iar prin munca noastră să facem dovada pasiunii pentru meseria pe care ne-am ales-o, aducîndu-ne totodată contribuția și la urgentarea stringerii recoltei.

„Numai astfel, vom deveni capabili, miine, în calitate de conducători și organizatori ai diferitelor unități agricole, să facem față cerințelor mereu crescînde ale consumului, precum și tuturor problemelor ce se vor ivi pe parcurs” intervine studentul Alexandru Udriște.

Pe Florian Demeter, anul III agronomie, l-am găsit, ca de obicei, în frunte, muncind cu stăruința și îndemînarea ce-l caracterizează; primul la învățătură, primul la lucru!

„Trebuie să răspundem la toate activitățile, zice el, să fim tot timpul acolo unde este necesar. Prin aceasta ne vom forma noi înșine ca oameni, făuritorii

de miine ai societății comuniste, vom fi demni de încredere, purtînd torța în mîinile noastre, pe mai departe, asemeni părinților noștri”.

I-am lăsat pe studenții agronomi continuînd lucrul, în luptă cu timpul și ploaia ce amenința să cadă, cu certitudinea că am plecat de pe un șantier în care se „construiau” oameni.

VIOREL STĂNCIULESCU

primele grămezi de sfeclă sparg întinsul verde al cîmpului

Dimineață de octombrie. Soarele nu se grăbește să-și arate razele și să alunge norii care se profilează deasupra noastră. Dimpotrivă, norii sînt cei care cîștigă teren și în curînd primii stropi de ploaie se izbesc de geamurile autobuzului.

Sîntem în drum spre Giarmata, unde un mare număr de studenți de la Facultatea de construcții vor participa la o amplă acțiune de stringerea recoltei.

Atmosfera din autobuz este parcă influențată de cea de afară. Cineva încearcă: „Cavaleri ai mesei rotunde” dar se lasă pîgubaș după cîteva măsuri, fără a insista pe parcurs. Se discută în șoaptă... „Oare stăm mult?” „Azi e meciul”, „Ce contează, facem treaba repede și bine, vedem și meciul” Dar...

Dar, am ajuns la I.A.S. Giarmata, ferma 13. Sîntem așteptați. Ni se explică ce avem de făcut: vom recolta sfeclă furajeră. Două sute de studenți din anii I și II, I.F. II și III C.C.I. subingineri se aliniază și în cîteva minute primele grămezi de sfeclă sparg întinsul verde al cîmpului. Cam în aceeași perioadă apar și primele observații: „băieți, nu vă grăbiți”, rupeți și frunzele uscate”, „conțeață nu numai cantitatea ci și calitatea muncii pe care o depuneți”.

„Îmi place să colaborez cu studenții, îmi spune inginerul Petru Danțoș — sînt entuziaști, plini de elan tineresc. Li vedeți? Parcă ar fi făcut această muncă de cînd se știu. Totul este să fii convins că faci un lucru util. Mă impresionează în mod deosebit fetele. Nu e deloc o muncă pentru ele, dar nu-și pun probleme”. Și avea dreptate tovarășul inginer! Printre primii care au terminat rîndul se numărau și fete: Lazăr Maria anul II I.F. Balaci Dorina și Ciortea Ana anul II C.C.I. subingineri.

Timpul trece și numărul grămezilor crește. Se pot face deja primele aprecieri: „Sînt impresionat de modul în care studenții au înțeles să ne ajute”.

Stau de vorbă cu studentul Mihai Zămoșeanu secretarul A.S.C. din anul I I.F. subingineri: „Anul nostru participă cu efectivul complet la această acțiune. Fiind în anul I, este pentru noi un prilej bun de a ne cunoaște și în alte situații, decît cele din cadrul orelor de cursuri și seminarii.

Cred că ar fi mai bine dacă această acțiune de muncă patriotică s-ar desfășura sîmbăta. S-ar impune ca orarul să se modifice pentru această perioadă sau să se facă un program de recuperare a unor ore astfel pierdute”.

Această idee se reține și din discuția avută cu tovarășul șef de lucrări Gheorghe Rogobete și asistent Victor Doandș.

„Pentru a mări eficiența muncii — ne spune tovarășul Gheorghe Rogobete — cred că ar trebui rezervată o zi întreagă pentru aceste acțiuni. Astfel s-ar elimina acei timpi morți cauzati de acest interval scurt”.

În timp ce aveam aceste discuții, primii care și-au terminat rîndul se întorceau să-și ajute colegii. Dintre ei amintim pe: Lucian Brezniceanu anul III C.C.I. subingineri, Ilie Văduva anul I I.F., Ignat Pantea anul II C.C.I. subingineri.

O situație aparte o are anul III C.C.I. subingineri. Deși au intrat primii la muncă, pe parcurs au încetinit ritmul în mare parte, ajungînd ca spre sfîrșitul acțiunii să rămînă în urma celor care au început ultimii munca.

Am încercat să aflăm care este cauza acestei rămîineri în urmă de la tov. asis-

tent Dimoiu Vasile, cadru didactic care răspunde de anul III.

Spre surprinderea noastră, tovarășul Dimoiu ne-a spus: „Este foarte greu să treci de la creion și stilou la sfeclă”. Oare o fi chiar atît de greu? Noi am dovedit că nu!

LIVIU CRIȘAN

ce multă lumină, pe cîmpul acesta imens cu salopete!

Medicul veterinar Albert Schneider, șeful fermei zootehnice a I.A.S. Giarmata, este de acord cu noi:

— Ne-au venit azi în ajutor 104 studenți politehniști timișoreni. Pot fi găsiți pe cîmp, pe rîndurile cu sfeclă.

Într-un grup „frunțaș” anii IV și V C.C.I. au solidarizat în competiția cu anii mai mici. Îi ascult pe Ștefan Kun (IV, C.C.I.).

— Anul nostru a răspuns întotdeauna prompt la chemări. De nenumărate ori am fost la culesul porumbului, acum ajutăm la recoltarea sfeclei... În această perioadă, roadele trebuie strînse cît mai operativ.

...Aproape de orizont, sub pulberea tomatnică de aur solar, două siluete...

De fapt, nu sînt chiar atît de departe și nici neidentificabile, ni se prezintă, foarte sociabili, și mă informează imediat că sînt în întrecere amicală. Attila Pocsai și Ana Szraga, sînt tonic de bine-dispuși:

— În fiecare an, de cînd sînt studenți — îmi spune An., am venit cu aceeași plăcere la muncă patriotică. Îmi place să lucrez. Mai e și soarele care numai toamna, pe cîmp, e astfel...

Anotimpurile și-au găsit un mesager care să le fie intrare în cotidian: nu există primăvară fără ghiocci, nici vară fără mare și iarnă nu poate fi imaginată fără zăpadă. Toamna este prin excelență

anotimpul culorilor care se interferează și pătrund spre esență. E ceasul cînd „mirabila sămîntă” s-a potrivit cu forma deplină.

În părut ei blond năvălește lumină. — Sînt convinsă nu numai de necesitatea acestor acțiuni, dar mai ales, de efectul lor asupra echilibrului nostru.

— Trebuie să-i ajutăm pe agricultori, intervine Attila. Toamna aceasta a fost bogată, nu trebuie pierdut nimic din bogăția ei. Sîntem datorii să culegem rodul harniciei pămîntului și al oamenilor.

Dan Hîncu (V, C. H.) se întoarce fredonînd de pe rîndul „învins”.

— Încotro? — Caut un rînd mai generos. Acesta nu-mi mai oferă nimic...

— Ziua de azi înseamnă pentru tine...

— ...o zi pentru țară. Pentru NOI. — ... Am crezut că o să fie greu, dar... am terminat rîndul și mă simt destins. La fața locului, descopăr satisfacția muncii.

O confirmare: tov. asist. Carmen Konrad îmi spune:

— Anii IV și V pe care i-am condus, au lucrat bine. După cîte am înțeles, ieșirea „la cîmp” a fost resimțită în primul rînd ca răspundere cetățenească.

O opinie similară, prin esența ei apreciativă, îmi împărtășește tov. asistent Dumitru Florescu:

— Am condus 17 studenți din anul V C.H., Personal, sînt foarte mulțumit de toți. Elanul lor tineresc este replica faptică la îndemnul adresat de partid, de tovarășul Nicolae Ceaușescu personal, tineretului nostru studios.

Ce multă lumină, pe cîmpul acesta imens cu salopete!

ADRIAN BEȚIU

casa de cultură

o poartă mea

Toamna se numără castanele... de aur

Doina Timișului — ansamblul folcloric al Casei de cultură a studenților din Timișoara s-a impus în ultimii ani ca prezentă prestigioasă a festivalurilor și concursurilor naționale de folclor. În 1970 la Cluj, 1972 la București, ansamblul a fost distins cu premiile maxime, iar anul acesta la Festivalul Național al Artei Studențești de la Iași a obținut titlul de ansamblu laureat. Acestea ar fi premiile maxime obținute dar ansamblul s-a impus și cu alte ocazii ca urmare firească a virtuozității interpretării. Nu de puține ori ansamblul a cules și aici între noi, timișoreni, aplauze la scenă deschisă.

Și ca o recunoaștere a volii sale, ansamblul Doina Timișului, a fost ales ca mesager al fol-

clorului românesc în Iugoslavia și Italia.

Aici, în vatra ginții latine, folclorul românesc a fost arcul voltaic al Festivalului Internațional de Folclor de la Susa. Aflat la a 15-a ediție, festivalul a numărat printre participanți formații de valoare din Franța, Spania, R. F. Germană, Polonia, Zair, România și țara gazdă.

Iată de ce aurul „Castanei de aur”, premiul festivalului, cu care a fost distins ansamblul nostru capătă noi carate, o mai aprinsă strălucire. Deși la prima sa confruntare internațională, ansamblul a încântat prin prospețimea și virtuozitatea interpretării, prin frumusețea însăși a pieselor folclorice, calități care au făcut ca șirul trofeelor să fie completat cu Cupa municipiului Susa și Cupa provinciei Torino.

Din discuția purtată cu Dorel Țăpîrdea, metodist principal la Casa de cultură a studenților s-a desprins ca un laitmotiv faptul că populația municipiului Susa a primit cu multă căldură folclorul românesc, manifestările spontane de prietenie și pretuire fiind prezente atât la Susa cât și în alte orașe ale Italiei.

Și cum ar putea să nu vibreze o coardă sensibilă când vezi copiii Susei disputându-și pancarda cu numele României!?

De altfel însuși festivalul s-a desfășurat sub motto-ul „Prietenie și înfrățire între popoare”, motto transpus în fapte de populația și oficialitățile municipale.

Cum era de așteptat ansamblul a fost remarcat de cotidianul „Gazeta de Popolo”, fiind invitat să întreprindă un turneu prin Italia (Cento, Voghera, Chiognolo Po și Valdagno).

Reprezentînd România, ansamblul a prezentat un repertoriu variat cuprinzînd majoritatea zonelor folclorice și asta ca rod al unei munci susținute, a multor nopți de repetiții. Adăugînd faptul că membrii ansamblului sînt tot atât de valoroși

gerea folclorului de la susa, datul cu dube de la Eina de primăvară de la Borlănești în cadrul „Chore” studioului din, sînt probleme aferente care nu mai puțin prețioasă și cu răspundere de factorii roma-

țină mereu legătură cu reană, ansamblul și-abtate- cole, prilej de verificare nou asimilat.

Și cum e și firesc, amăn- eărui element de valoare neumbrită strălucirea e nesc.

Intorcerea victorioasă la Timișoara: trofee, bucurie, felicitări, zîmbete, justificată mindrie.

„apa trece, operele de valoare rămîn”

Re-cunoașterea, confruntarea cu literatura, interesul pentru ea, și-au găsit expresia firească într-o întîlnire destul de așteptată.

Există o nostalgie spre cenaclu bine înțeleasă, o încredere în comunicare.

Nu am simțit nici gîndul nesăbuit de a da o direcție literaturii ci de a o ilustra. Nimeni nu-și imagina că ar putea să reprezinte un cenaclu celebru. Nici Junimea, nici Sburătorul, nici Flacăra.

N-aș putea vorbi de entuziasm exacerbat sau de scepticism continuu. Era mai degrabă o intimă comunicare, mai aproape de chemarea nobilă, mai aproape de ceea ce-i reunește pe toți aici, era un veritabil dialog spiritual.

Nimic nu încerca să imite sau să-și construiască voit o atmosferă aparte, ci reprezenta mai degrabă ceea ce înseamnă esența unui cenaclu.

Discutarea fenomenului literar actual, valorificarea talentelor autentice, colaborarea cu revistele „Forum studențesc”, „Orizont” etc., urmărirea unui criteriu axiologic în selecție, circumscrierea creației literare tuturor evenimentelor contemporane, sînt doar cîteva dintre dezideratele sugerate de asist. univ. Vasile Crețu sau de studenții: Constanța Niță, Dan Negrescu, Mircea Bîrsilă, în ședința de deschidere a cenaclului „Pavel Dan”.

Sînt gîndurile celor care au înțeles menirea unui cenaclu studențesc și care și-au însușit

experiența mai puțin cond- cut, cînd nici comisia cultură versitar nu a îndrumat în această activitate, iar diver interiorul cenaclului nu s-a soluție care să reprezinte s

Este îndeobște acceptată d este mai mult decît însume rilor creatori de literatură în rînd, o colaborare superioară crearea unor valori autentice

„Apa trece, pietrele rămî urmarea unui anume drum.

via studenților

ne deschisa

„Secreta și profundă aspirație a poeziei este de a se rezolva în muzică” — spune Wagner. Această afirmație poate fi un posibil început la o discuție cu Mircea Florian și implicit la o discuție despre muzica folk.

Mircea Florian se găsește la Timișoara cu o zi înaintea începerii turneului său împreună cu formația Phoenix, turneu care va dura douăzeci de zile. Amănunt pentru cei interesați, este faptul că Mircea Florian realizează acest turneu pe durata concediului său legal.

Mircea Florian se ocupă de muzică și în același timp este inginer cibernetician. Spun de muzică, pentru că în ultimul timp manifestă interese și în căutările teoretice, în muzica electronică. Cu toate că polivalența sună a amatorism, există destule exemple care demonstrează contrariul, la noi: Aurel Stroe, Ștefan Niculescu, peste hotare Pierre Boulez și alții. Căutările sale iau forme diverse, de la valorificarea posibilităților instrumentului: acordașe stranii, diverse accesorii la gitară, până la muzica de calculator.

— Mircea Florian, nu crezi că aceste „artificii” diminuează rolul instrumentului ca atare, sărăcind-l. Cu lăuta s-a întâmplat la fel. Perioada de apogeu din jurul anilor 1600 a fost urmată de declin datorită creșterii numărului de corzi prin adăugarea de bași și prin adoptarea numeroaselor variații la acordaș.

pentru muzica folk

— Nu cred că rolul instrumentului este diminuat, ceea ce este mai important este realizarea unei gândiri muzicale și o permanentă îmbogățire a conținutului de idei.

— Deoarece discuția se poartă între doi ghitași, vreau să te întreb ceva. Nu ești de părere că se face prea puțin pentru gitară?

— Ghitara ar trebui vulgarizată în sensul nobil al cuvintului. Pentru acest lucru pledează frumoasele ei calități sonore și de ce nu prețul ei accesibil. Prin democratizarea ei ghitara se va innobila, calitățile ei vor fi cunoscute mai bine de amatori. Cantitatea va da calitate iar cei cițiva cîntăreți la ghitara nu vor mai fi considerați fenomene.

Deși există puține fete care cîntă la acest instrument, ghitara are calități feminine. Știi că intervalele dintre corzile ghitarei sînt de cvartă, exceptînd o singură terță. Ei bine, în Orient, cvarta era considerată interval sacru feminin.

— După această paranteză, te rog să-mi dai amănute despre grupul cu care cînti tu.

— Ceata de meloșe (melos poesis) înființată acum doi ani, este o grupare artistică nedeterminată, preocupată atît de zona cultă cît și de cea populară a muzicii și poeziei și care este formată din pînă la 26 de membri, între care amintesc pe Sorin Chifiriuc și Gabi Căciulă.

— Meritul tău, Mircea Florian, este de a fi demonstrat, și de a demonstra în continuare, că muzica folk românească inteligentă există și de a fi format un public pentru această muzică.

ADINA DIMITRIU

Numai studenții pot spori personalitatea casei lor de cultură

Cu fiecare semestru și an universitar Casa de cultură a studenților devine o instituție cu o personalitate tot mai pregnantă, deplin conturată. La puterea de netăgăduit a argumentării acestei afirmații s-a putut ajunge printr-o concluzare perfectă a factorilor coordonatori cu cei de execuție. Mai exact, s-a ajuns datorită îndrumării competente și responsabile exercitate de către biroul Comitetului P.C.R. al Centrului universitar, datorită existenței unei comisii culturale active în cadrul Consiliului U.A.S.C. al centrului universitar și a unui colectiv dinamic, receptiv și responsabil la Casa de cultură a studenților.

În momentul de față lăcașul de cultură al studenților își onorează întocmai denumirea, avînd acoperire în fapte: zilnic sînt prezenți aici sute de studenți (adesea peste o mie). Semnificativ este faptul că a crescut vizibil numărul celor care alcătuiesc partea activă, adică al celor cuprinși în cele 15 formații artistice și 23 de cercuri, ca și al celor care organizează și conduc manifestări politico-educative.

Succesele din domeniul cultural-artistic pot fi mai ușor ilustrate. Astfel, intrînd în sala nr. 6 privirea este atrasă de o vitrină unică în Timișoara, nu atît prin proporții, cît prin destinație; în ea sînt 53 de diplome din cele circa 100 de trofee obținute la ultimile trei ediții ale Festivalului Național al Artei Studentești, la diferite alte confruntări culturale și artistice naționale și europene. Nu întîmplător rostind astăzi nume ca „Doina Timișului”, „Cineclubul „Gaudeamus” și altele, nu mai este necesară precizarea apartenenței lor. Programul formațiilor și al cercurilor pentru noul an universitar, măsurile organizatorice întreprinse și afliiența sporită a studenților sînt componente esențiale care conduc la certitudinea unor succese și mai prestigioase în viitor.

La acestea se adaugă — și nicidecum în ultimul rînd — spiritul de discernămint în abordarea repertoriului celui mai de calitate, în spiritul atmosferei unitare generată de anul jubiliar 1974.

Ca instituție cu multiple valențe și posibilități educative, Casa de cultură a studenților și-a pro-

pus — și realizează deja — și un program bogat de activități care vizează educarea comunistă multilaterală a tineretului studios. Ciclurilor de expuneri și dezbateri sub generice bine cunoscute și impuse ca „Tribuna actualității politice”, „Clubul actualității”, „A fi tînăr comunist...” ș.a., li s-au adăugat altele noi. Așa de pildă, bilunar, joia, studenții au prilejul să participe la dezbaterile documentelor elaborate în vederea Congresului al XI-lea al P.C.R. O primă întîlnire, cu tema „Istoria viitoare a industriei românești” a și avut loc, invitatul studenților, ziaristul Corneliu Popovici izbutind să angajeze un dialog viu și util cu cei prezenți. În spătămînile viitoare se preconizează multiple întîlniri cu personalități ale vieții politice și de stat din Timișoara și București, cadre didactice universitare, ziarști. Dialoguri interesante și instructive se vor angaja și la cîteva teme de ateism, la altele despre muncă și viață, cu tineri muncitori din întreprinderi timișorene sau cu tineri cooperatori din județ, se vor efectua schimburi de experiență etc.

Activitatea recreativă, dar și cu caracter educa-

tiv, este (și va fi) asigurată prin numeroase spectacole, filme artistice și documentare, jocuri de club ș.a. Dar trebuie să spunem că numărul mare de cicluri tematice, formații artistice, cercuri, cluburi și cenecluri necesită un volum impresionant de muncă, pe care numai personalul salariat nu-l poate realiza. De aceea se impune sporirea prezenței active a tuturor studenților, de la munca de concepție pînă la materializarea celor mai variate și ingenioase idei pe care tinerii le posedă. Un calcul sumar arată că 1 din 6 studenți ai centrului universitar face parte dintr-o formație sau un cerc; este o bună realizare, dar ea nu poate constitui o cifră limită! Poate și trebuie să fie depășită. Interesul exclusiv al studenților. Sperăm că și Casa de cultură își va deplasa tot mai mult acțiunile în instituite, facultăți și cîmine — promisiunea făcută încă din anul universitar trecut. Și ce-ar mai fi dacă și comisiile culturale de la nivelul institutelor și facultăților ar intra în cadenta Comisiei pe centru universitar!...

CONSTANTIN VINTILESCU

adriana

borș

Rămii, dar peste vremi, venirea mea pe lume
Și far făcut în zare, stăruind de foc...
Să-mi fii luceafăr, cind pe marea-n spume
De-o noapte fără stele sint ținută-n loc.

Republică

Trecută peste vremi aceeași care-ai fost,
Ești nume de-mpăcare rămas sub cer de vise
Și-n gând îți port făptura, știută pe de rost
De sufletu-mi, cind pleoapele-s închise.

Adun, de-aceea, n mine ceasu-n care sint
Adincul gândului să treacă încă-o dată
Prin anii tăi, cum poartă strofa unui cînt,
Prin miezul vorbelor, albastrul fără pată.

Azi, stema

Azi stema-nchipuită din spicele de piine
O geană de-mpăcare pe fruntea ta adună
Și imi dezleagă vîrsta în vorbe noi, ca miine
Să pot din alte inmuri să-ți împletec cunună.

Cîntec

Stă gata să se-aprindă, ca-n picurii de ceară,
Mulțimi de vorbe strinse-n urçușu-ți după rînd
Și nu știu dacă sorii, vreodată, scăpărare
Cu rîs, cum albul mugur din care astăzi cînt.

Acest pămînt

Acest pămînt și sevele — furtună
Preschimbă piinea-n gânduri și nisipul

Și smulge din iubirea mea ca dintr-o strună
Un sunet care îi incheagă chipul.

Iubire de țară

Rămii scinteia mea cînd, tînuită,
Calea se pierde în tăcere și pe rînd,
În veșnicia șoaptelor, să-mi fii nebănuită
Limbă a unui clopot preschimbat în gînd

Belșug de necuprins în seve va fi miine
Și-n cîntecul închipuit din vorbe noi,
Iar iarba, vîntul îl va pîrgui în piine
Și setea pietrelor crescute albe-n ploii.

al d-voastră (ss) indescifrabil

Ne întorcem vertiginos la rousseau-ism, stîmă
cîtorii, cu sau fără știrea și voia noastră, cei stig-
matizați ireparabil de suflul vicios al civilizației!...
Așa procește poezia de pe înaltu-i soclu, și cum
să nu i te supui? Că, după cum amenință ultimele
versuri ce ne-au parvenit:

„Analta justiție a Poeziei acuză!
Nu scuză
Și pedepsește aspru, fără drept de-apel
Pe-acel
Ce se împotrivesc măreței ei chemări:
Spre zări
Nemărginite să plecăm, să părăsim orașe
Golașe

Să ne întorcem așadar cu toții la natură...
(I.V., Exod universal). Într-un alt poem, ni se atrage
atenția asupra faptului, că în esență, este vorba de
o întoarcere la natură sui-generis, determinată de
catastrofalele consecințe ale urbanismului în planul
conștiinței umane. Cităm, spre edificare:

„Diabolice mijloace de / tortură / născoci omul,
căci i se uri cu / binele. De aici tramvaiele zgo-
motoase, / mașinile, / inelele, / greoi cercei și /
pantofii cu tocuri. / Veșminte complicate / și barbar
colorate / ne stînjenesc gîndurile”. (I.V., Inculpații).
Sînt enumerate în continuare toate componentele
lumii obiective, vrăjmașe omului, de la săpunul
„perfid, generator de / riduri / și dușman al blîn-
delor microorganismelor”, pînă la infernală mașină
de scris, care „tăcînd direct pe / nervi / ne înde-
părtează de propriile noastre / cuvinte, de / esența
umană” (idem).

Cuvintele inșele, supuse unui bestial supliciu de
exploatare irațională, au ajuns la concluzia că „a
venit clipa” și au declarat omului ură neîmpăcată:
„In tabăra lor, cuvintele / s-au împrejmuț / cu
un impenetrabil zid / de tăcere / și nimeni, oricît
s-a chinuit / n-a reușit / a le vedea și îndurare-a le

POȘTA REDACȚIEI

cere”. (C. U., Războiul cuvintelor). Iată-ne constrînși,
în aceste împrejurări belicoase, să ne întorcem la
soluția lui I. V.:

„Să imblinzim cuvintele, luîndu-le / de la început.
Ma-ma, ta-ta, să rostim / în cor, / cu toții, dragii
mei / colegi de planetă” (Soluție).

La urma urmelor, de ce nu „soluția” pe care ne-o
propune, în subtext, Ars poetica lui D.R.?

„U-u-u, am strigat, voînd să spun: / Ce drag mi-e
risul tău nebun, / U-u-u, răspunse ea, mirată / Și
arăță spre fruntea-mi lată”.

În imposibilitatea de a-și tîlmăci enigmaticul „ei”
gest, D.R. rămîne exponentul inflăcărât al teoriei în-
toarcerii la limbașul nearticulat, specific semnelor
noastre mai puțin evaluate intelectual:

„Sunetul spune mult mai mult: / Să descompunem
cuvintele toate, / Pe cele tinere, pe cele cu părul că-
runt / Să le rostim în sferturi, sau pe jumătate!”
D.R., Elogiu sunetului).

Presupunînd că, suprimate din punct de vedere
fizic și intelectual, cuvintele ar capitula în favoarea
inventivității minții umane, să vedem ce ne-ar aștepta
acolo, „în natură”:

„Prîntre ierburi înalte, străvezii / Oameni străvezii
se tirăsc alene / Țipă din riuri ciocirlii. Din cer plouă
cu fluturi și pene” (N.M., Peisaj).

Mult mai tentant apare peisajul patetic zugrăvit de
E.D. (Natura): „Bărbații goi își amestecă sîngele / cu
stîncile / și-aduc femeilor cu plete / bete / vînat de
vise și / de corb, / din ochi le sorb / cuvinte tandre,
nerostite / și vite / cu capete de îngerii se învîrtesc /
grotesc / în jurul focului / — măreția jocului — / natu-
ră, beție solară / crepusculară”.

N.M. protestează liric în privința hranei, afirmînd
cu competență în vers alb că, de fapt, întorcîndu-se
la natură, omul se regăsește atît de aproape de ființa
sa generică, încît își suprimă necesitățile biologice:

„Fără trupuri ne regăsim / în crîngul cu cerbi în-
fometați de poeme / noi nu știm ce-i foamea, ce-i
cuvîntul / noi ne hrănim prin ochi, asemenea / tu-
tutor poezilor lumii” (sic!).
(Ascetism).

Extrem de riscantă, evaziunea într-o astfel de natu-
ră devorantă, și totuși mai sînt încă temerari!...
S.L., cu nostalgia aventurii, încearcă să ne ispitească:

„Aici copacii au frunze candido / Cumplit ispitite
de doru-aventurii / Plîng riuri în valuri vînat-mor-
bide / Se plimbă pe spații galactice furii”.
(Venii).

Drept care, ne putem declara conșinși de migrația
în masă a populației celei poetaste spre țărîmuri
exotice. Nemișcîtați noi cei rămași aici, în lumea
searbădă a străzilor, tramvaielor, mașinilor cotidiene,
continuăm să citim și

„cu fiecare ceas, ne întristăm citind...”
Sau, vorba poetului: „U-u-u...”

AL DUMNEAVOASTRĂ

debut - forum studenteșesc

mircea

bîrsilă

Țară

În locul străbun pentru miere și ropot

Cîntecul păsării fără adăpost e o casă

Spălați în fîntîni cu părul de clopot,

Zorii ard infipți în trandafiri la masă.

Țara înseamnă grădina de miine

Unde păsările vin să ne atingă,

Țara e aburul sacru de piine,

Mirarea că cerul începe să ningă.

Țării, insectați sub lespezi verzi de rouă

Îi ating rădăcinile munții pioși,

Țara sintem toți ca o vecie nouă

Zidită pe umeri înalți de strămoși.

Ei ne-au lăsat aceste plaiuri în seamă

Cu graiul în strai de iubire străbună,

Pămîntul miroase a lapte de mamă

Cînd țara imi sună în sînge, cum sună...

Cîntec

E un timp în țară, e o bucurie
Ca un fluviu-ntors spre riurile sale
O vară adincă sub stele adie
Cînd respir prin porii patriei natale
În semințe treze ard făclii de rouă
Zidindu-ne gustul de cîntec pe limbă
Înspre zări sortite cu lumină nouă
În adinc de albi ochii ni se schinabă.
Pe sub riuri vom îngenunchea zăpadă
Păsări înflorite în amurg să fie
E un timp aici cu miezul de baladă
Și-o vară adincă fîntînile-adie.

de la abstract la concret...

O posibilă clasificare a obiectelor care ne înconjoară ar ajunge, într-o bună zi, la... ferestre.

Ferestrele s-ar spune atunci sînt de două feluri: abstracte și concrete.

Prima categorie ocupă un spațiu destul de întins în economia limbii române, probînd în acest mod și ponderea, deloc neglijabilă pe care-o are în gîndirea noastră de toate zilele. În privința celei de-a doua categorii, se subdivide la rîndu-i după anumite criterii ferestre patrute, rotunde în formă de semilună, triunghiulare, multiplu, încolțurate etc.; după culoare — dar ce rost are să enumerăm toate culorile? problema, în afară de faptul că ne-ar ocupa foarte mult timp, mai prezintă și dificultatea că, în ultima vreme au început să se poarte ferestre multicolore (expresia cea mai adecvată ar fi gradul superlativ al adjectivului „multicolor”); după altitudine, ferestre de demisol, de parter și de etaj; în sfîrșit, clasificarea devine mai interesantă, privită din punctul de vedere al permeabilității lor. Ele se subgrupează în: ferestre care pot fi trecute cu vederea și ferestre care pot fi, pur și simplu, trecute. Cu pasul, la modul cel mai simplu și cel mai corect. Se pretează, în general, celelalte două categorii. Fără să existe și excepții, care întăresc regula. Aceste excepții, trăiesc în operele de artă de factură romantică, dar și de altă factură, care se mai produc și astăzi, (poate) pe bază de frînghii, cearceafuri, scări mobile, scări de mătase (dar asta numai în anumite texte de muzică ușoară), iar mai recent, ca o consecință firească a progresului gîndirii umane, chiar prin... telepatie.

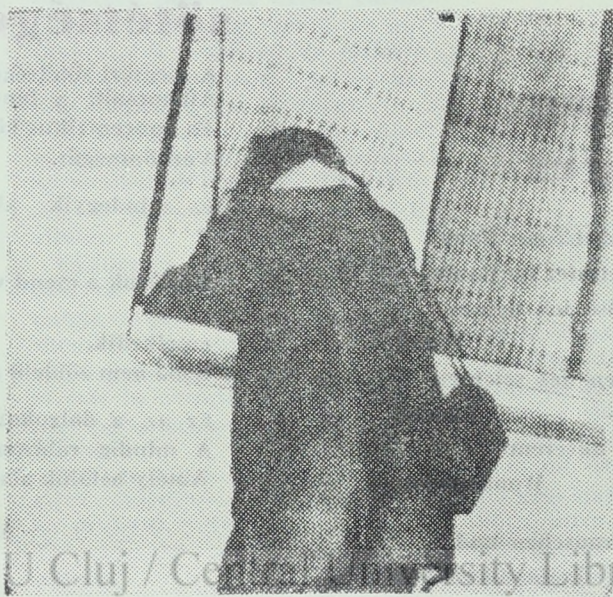
Și conform aspirațiilor dintotdeauna, cu cît ideea este mai îndepărtată și presupune mai multe

riscuri, cu atît realizarea lui produce mai multe satisfacții — cazul ferestrelor de la etajele superioare.

Ferestrele corespunzătoare aspirațiilor mediocre ar fi întorcîndu-ne pe firul logic, cele de parter. Surprinzător, dar numărul celor cotidian asaltate a demonstrat frecvența îngrijorătoare a aspirațiilor comune. Noi însă sîntem departe de a face astfel de statistici, chiar dacă diurn (și nocturn!) ochii noștri se izbesc fugar, prin complex, de siluete indecise, care dispar precum fulgerul în dreptunghiul ospitalier al ferestrelor „de parter”. Mai ales că, de la o vreme, cumsecădenia ferestrelor a ajuns pînă acolo, încît, nevăzînd și neuzînd nimic, dar absolut nimic, intră în flagrant conflict cu vecinii lor imediați pereții, care au urechi și care, în condiții obișnuite, ar trebui să le slujească lor, ferestrelor, drept sprijin material și moral.

V-am sfătuit, deci, stîmăți colegi și mai ales colege, să nu mai luați drept bună reciproca lui „bate și ții se va deschide. S-ar putea să bată și vîntul...”

C. U. PERDEA

BCU Cluj / Central University Library Cluj

folclorul studentesc și poluarea lui

„Acolo „unde-s doi, puterea crește”, dar ce mai poți zice cînd sînt douăzeci în jurul aceleiași mese, însufleții de același „nobil” ideal (de a descoperi adevărul, o dată, și încă o dată, și încă... în finele paharului)...

Și cum „străvechiul” (de la Alecsandri încoace, dar cine-și mai amintește de asta?) dicton „Românul s-a născut poet” e substituit din ce în ce mai curent cu parafraza „Studentul s-a născut cîntînd” (și, vorba cîntecului, „vesel și hoțnar”), nobilul ideal e înfăptuit „cu cîntec” (la propriu) și cu o consecvență demnă de urmat... la seminarii, după cum urmează:

„Căci „în vino veritas”
sună din bătrîni un glas

„Hai să bem și ce ne-a mai rămas”...

Și întotdeauna rămîne destul ca să se poată lua de la început. (Ipocritul student, care pretinde muzical că „n-are un ban în buzunar”!...) Și cum începutul e greu (doar nu-i o noutate!), conform normelor dialecticii, se reia și bucată muzicală, pe partituri mentale și cu acompaniament ad-hoc (pumni, picioare, pahare, scrumiere) „da capo” (determinativul „da capo” se referă la bucată muzicală și cituși de puțin la executanți, căci, în privința acestora, se poate afirma cu certitudine că, în majoritatea cazurilor, capul n-are aici nici un rol cu excepția poate a meritului de a străluci „par son absence”. De aici și expresia „fără cap” unde cap este sinonim cu minte).

Rotundă sau nu, masa pe lîngă care se strîng cavalerii „sans peur et sans reproche” să vadă „dacă-i vinu-i bun” se metamorfozează subit, animîndu-se prin contaminare directă, din sursă de nostalgie:

„Pentru tine, Mărioară

Am pierdut doi ani de școală...”

Studentul e un încorigibil optimist:

„Și-oi mai pierde încă doi...”

(Se pun bazele realizării hotărîrii la Bastion).

„Te-am cunoscut într-un tramvai...”

Rememorarea cuprinde și feericul episod, imposibil de citat textual, al cavalcadelor nocturne dansante, se trece progresiv la tandre împutări („Eu te-am iubit, Paraschivo!”) și apoi mai puțin, cu fiecare pahar tot mai puțin

tandre, („Ți-am luat și-nghetată ți-am luat și semineț”) — în privința asta precis spune adevărul și probabil că evenimentul se producea cotidian la Flora, fiindcă cineva a auzit odată niște comentarii ale personalului de serviciu, din care reieșea clar bănuiala lor că falsul covor de seminețe, așteruit generos pe sub mese, s-ar datoră trecerii la fel de generoase a studenților).

Dar, pe măsură ce vocile tind spre divergență, tributațiile autobiografico-bahice converg spre happy-end-ul tradițional în asemenea situații (v. Caragiale „pupat piața publică”): „Poate să-mi cadă-n cap și o cărămîidă Sînt fericit”.

Pericolul este realmente inerent, dacă luăm la propriu ceea ce la figurat înseamnă „cîntă de se zguduie pereții și zbirniie geamurile” și dacă ne menținem în același spațiu arhitectural al Bastionului. Iar pentru deplina fuziune a „artei” cu realitatea, s-ar putea sugera I.T.T.-ului inaugurarea unei noi linii de tramvai prin mijlocul berăriei amintite (vezi capitolul cunoașterii, de mai sus). De altfel, chiar se simțea necesitatea unui mijloc de transport între complex și Bastion, nu atît pentru tur, cît pentru re-tur (că „unde nu-i cap...”)

De unde și refrenul:

„Noi de-aici nu mai plecăm

Nu plecăm acasă

Noi aicea rămînem

Să dormim sub masă”.

Așa se nasc, logic și figurativ, interpretînd situația, studenții cu... „masă la cap” sau, operînd o inversiune adjectivizată, cu „cap mas-iv”. Și dacă masa nici nu e rotundă...

Ora închiderii coincide, pe planul conștiinței studentului căutător de „esențe tari”, cu ora marilor hotărîri:

„Și-altă dată, și-altă dată

O s-o facem și mai, și mai lată...”

Toate bune, dar, „aoleu, ce ploaie vine de la Cluj!” și purifică spațiul folcloric studentesc timișorean poluat pe note, seară de seară, prin diverse culțuri afumate...

Oare la Cluj s-o cînta „aoleu, ce ploaie vine de la Timișoara”, sau acolo atmosfera se depolează de la sine?

Înalt simț de răspundere

Scrisoare de mulțumire adresată de către conducerea fermei Vizejdia, studenților anilor V ai facultăților de agronomie și medicină veterinară și zootehnie.

Conducerea întreprinderii I.P.I.L.F. Fructus, a primit în această toamnă un sprijin substanțial din partea Institutului agronomic Timișoara, în organizarea și desfășurarea lucrărilor din campania de recoltare a legumelor de la ferma de producție proprie Vizejdia, prin contribuția în muncă a studenților anilor V de la Facultatea de agronomie și zootehnie.

Pe această cale vă aducem la cunoștință că cei 153 studenți care au participat la lucrările de recoltare a tomatelor și fasolei păstăi au dat dovadă de multă conștiinciozitate, abnegație și dăruire totală în muncă.

Studenții celor două facultăți participanți la această acțiune au dovedit un înalt simț de răspundere față de muncă, o grijă deosebită față de avutul obștesc.

Ei au recoltat 90 tone tomate, 10 tone fasole verde și au executat numeroase alte lucrări de sortat, transportat etc., a căror valoare se ridică la peste 28 000 lei.

Avînd în vedere cantitățile de legume recoltate și calitatea ireproșabilă a lucrărilor executate conducerea întreprinderii și a fermei aduce cele mai vii mulțumiri conducerii institutului, facultăților de agronomie și zootehnie, studenților precum și cadrelor didactice îndrumătoare.

Stimați colegi!

În scopul unei cît mai strînse legături cu cititorii, redacția revistei „FORUM STUDENȚESC”, organizează săptămînal (luni, ora 20,30) ședințe de redacție deschise. Aceste ședințe se vor desfășura în cadrul cercului de presă al Casei de cultură a studenților din Timișoara, camera nr. 7, preconizînd și cooptarea de noi colaboratori sau redactori ai revistei noastre. Vă așteptăm!

Atelier de creație

Urmărind o cît mai bogată ilustrare a paginilor revistei noastre cu creații literare artistice studentești, de bună calitate, redacția anunță înființarea unui atelier de creație „FORUM STUDENȚESC”. Amănunte puteți primi în zilele de luni și joi, orele 20,30, la sediul redacției.

Concurs cu premii

Consiliul Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din Centrul nostru universitar, organizează prin revista „FORUM STUDENȚESCU”, un concurs de reportaje, reportaje literare inspirate din viața și activitatea universitară. Premiile concursului, în număr de trei, vor fi stabilite de către comisia culturală a centrului universitar, în colaborare cu redacția revistei noastre.

Materialele vor fi trimise pe adresa redacției pînă la data de 15 februarie 1975 și vor fi dactilografiate la două rînduri. Cele mai bune reportaje vor fi publicate în paginile revistei noastre.

das fest

die schule
noch im alten gebäude
davor alte bäume
die spatzen zwitschern wie immer
die schulkinder bei einer
schulfeier
im schulhof
ein schulkind murmelt ein
else-kornis-gedicht
die schulkinderstimme verstummt
schulkinderstimmen singen ein
lied
im chor
schulkinderstimmenlieder

WILLIAM TOTOK

gebt mir ein wort

gebt mir ein wort
hände
das meine augen
zur tat
schönern
gebt mir eine tat
hände
die meine augen
zum worte
läutern
gebt mir
die worte der taten
jener
deren augen
das lachen vor mir erlernt
und
die taten meiner worte
werden euch zuteil
denn im anfang des wortes
war das wort
der tat

an meinen vater

in deinen augen
blühen mehr schwiele
als in anderer hände
und wenn deine hand
du zum grusse
mir reichst
fühle ich warm
dass dein straucheln
tiefer liegt
als deine augen
hände des wollens
tiefer als meine frage
die quälend
zu retten versucht
einen weg
den du nie gegangen

PETER GROSZ

krise

„Das Gesicht noch auf meinen Lippen,
so stürzt mein Stammbaum
aus den Jahrhunderten...“

Irgendwo stammelt das Alter
der Sippenmauern seine Erläuterung
aus sich heraus —

Schizophrenie in den Kennkarten
der Tage — seine abgegriffenen
Schatten tragen noch immer
den Krug zum Geschlecht
der Geschichte — die Mülltonnen
öffnen sich aber nicht mehr...

enterbung des fluges

In unserem Flug ist ein Haus
das ich gern betrete: im Raum
der Stunden löse ich deinen
Mund
von den Zeichen des seichten
Landes
und biete ihn unserem
Wandern an;

ein letztes Aufrauschen und
Ineinanderbeben
der Traumschatten
versucht aber stets
das Prometheusherz
in uns zu enterben!

NICOLAUS BALSER

geh

nicht fort, ohne leise
zu sein.
Ich will dich immer finden,
wenn ich allein im braunen
Abend
bin.

— nicht fort, ohne zu bleiben
in meinen Dingen —
Eia Stern kann dich so
nicht wiederbringen
wie die Seiten
— sie knistern leise —,
die du berührst.

IRMGARD GABRIEL

zeit

Das Sinken des Flachlands
zum Meeresgrund hin
das Wachsen der Berge
das Sterben des Fisches
das Kommen des Kometen

und du
und ich
und wir
sind auch wir Zeit

JOHANNA RÜCKERT

(Aus dem Gedichtband „befragung heute“)

a megtermé-kenyített órák

A megtermekenyített órák
Dús kalászt hajtanak
Kék búzavirággal
És színtöntő vén nyarakkal.
A megért magv egy sem vész el.
A szavak bennük öröksárjadzó
Esőtáplálta, fény sütötte
Kenyér.

a megtört sötétségek... árnyékból

A megtört sötétségek árnyjátéka
Atkancsalit a fényes kulcslyukon
És koncentrikus körárkokba
Veri önmagát.

Es mindegyik abroncs tudja a pontos helyét.

Közöttük a csend végtelen
kökerítése
emelkedik.
Soha nem zöldelő gerendákkal.

Ez az a dolgokat egymástól
A mindig rábizonyító bírófal
Amély belőlük alakult ki.

MILIA IAKSA

impressziók kánikulában

Kezdet indulok.
Tér, zavaros tó,
lárma harangszó.
Emberek —
egy része siet
másik andalog —
hangyaboly
lustán kavargó.
Majd cseppenként

sok szűk utcán keresztül,
megdagad, apad,
szétfolyik.
magával ragad
engem is.

Hátulról villamos.
Zakatol, nyikorog.
lekez.
Utólér, elrobog,
félek.

Még pár percig úr a zaj,
Majd két fal közé beszorul,
ring.

Vergődik, végül elhal —
Helyébe lép a vulkáni
esend.

Kanyar, változás.

Egy sívár.
Öbölserű tér,
seholy egy árnyék,
seholy egy fa
úgy tűnik mintha
pillangó könnyen,
csak ide jönne
szerszer
sok ezer
napsugár.
S az emberek
kábultan,
széles, árnyékos
utcákban
keresnek biztos
menedéket —
magam is
követem őket.

Újra egy villamos.

Befordul, telve van
éppen.
Utólér, elsuhan
szépen.

Nyomában por lebeg,
a föld kissé megreteg,
s a tikkasztó melegben
csak néhány álmos,
kíváncsi veréb rebben.

De csakhamar
minden zaj elül,
s csak egy pár
cikázó napsugár
Örzi a csendet.

Megállok, vége.

Árnyékból,
hűvös szürkéségből,
kitörni vágytam.

Mezőre mentem,
napfényt kerestem,
négy éven át.

Ezalatt,
kiismertem a rét
tüskét-bogarát,
megismertem
a rovarok ezrét,
tüskék sok baját,
rengeteg
rejtett zúg
titkát.

Most egy árokhoz értem —
csak át kell ugranom,
vége a rétnak,
ott vár az élet,
a túlsó oldalon.

ILLES MIHALY

mond

Mondd, milyenek
Ujjadban a csontok?
Hogy áramot vezetnek
S törvény gondolatot

Mondd, mi
Kapcsolja őket össze?
Hogy a vad hullámoktól
Ezer felé nem törnek

Mondd, miből
Van a faluk?
Ha ennyi feszültség,
Kell hordozniuk

Milyen
Bennük a sejt?
Mely sugározza
Ez örült meleget

és mond, honnan
Csontjaid közt az izmok?
Megalkotói
A beszélő mozdulatnak

Mifélek kezdedben
Az erek, mik elbirják,
Ha a vér
Ily veszettül lüktet

S mond, bőröd sáncai
Milyenek?
Hogy elég, ha fogom kezéd
S már értelek.

HERÉNY ERZSÉBET

critica literară

Actul aprecierii unei opere, materializat în critica literară, nu reprezintă decât un convenabil punct de plecare pentru meditație. Doar astfel opera este înțeleasă atât ca reprezentare sau simbol, cât și ca produs al unei activități creatoare care corespunde practicii sociale de ansamblu.

Dezvoltarea literaturii și rolul ei în etapa actuală face posibilă o privire sintetică asupra direcției de evoluție și a sensului criticii literare.

Militantismul criticii derivă din acțiunea ei generală de a demonstra că operele pe care le recomandă sînt cele care reflectă la modul major valorile unei epoci implicînd, în același timp, o perspectivă deschisă unui progres real.

Critica literară trebuie să se dovedească încă o dată ca practică a unor oameni de cultură, de vocație, care au ca imperativ major judecata de valoare raportată la întemeiate criterii de analiză. Judecata de valoare, avînd ca punct de reper idealurile umane ale societății noastre, înseamnă a descuraja anumite mode și imitații care periclitează originalitatea unei literaturi, înseamnă a condamna succesul ieftin al unor pseudovalori. Ea asigură libertatea de manifestare a legăturii dintre scriitor și cititor integrînd opera în amplul circuit de valori. Acest deziderat devine posibil, căci, așa cum reiese din Proiectul de Program al Partidului Comunist Român: „Partidul va stimula și în viitor făurirea unei arte și literaturi de o înaltă ținută umanistă, bogate în idei și sentimente nobile, inspirate din viața și munca poporului, din idealurile socialismului și comunismului. Creatorii din domeniul literaturii, muzicii, artelor plastice, teatrului, cinematografului, manifestîndu-și liber talentul, folosind stiluri și maniere de creație variate, sînt chemați să făurească noi opere valoroase care să îmbogățească patrimoniul culturii noastre socialiste și tezaurul culturii universale, să contribuie la continua înflorire a vieții spirituale a poporului nostru”.

CLAUDIA MAREȘ

Apărut în urmă cu cîteva săptămîni „Dicționarul de antonime”, conceput de Marin Bucă, și Otto Vințeler, îmbogățește zestrea scrierilor din domeniul lexicografiei românești.

Este primul Dicționar de acest fel al limbii noastre și chiar unul din primele din Europa.

Dicționarul debutează cu cîteva aprecieri și constatări făcute de prof. G. Ivănescu, care se vede nevoit să sublinieze de la bun început necesitatea și utilitatea Dicționarului, dificultățile și riscurile prin care au trecut autorii lucrării de față, dar care, arată criticul „au fost trecute cu succes”. M. Bucă și O. Vințeler semnează și introducerea cărții în care sînt înscrise cîteva noțiuni teoretice despre antonime precum și principiile de prezentare lexicografică a antonimelor.

Prezentarea propriu-zisă a perechilor de antonime e precedată de o listă bibliografică ce cuprinde opere din care s-au extras exemplele ilustrative. Perechile de antonime sînt concepute în articole de dicționar separate. Fiecare articol cuprinde trei elemente:

— primul element îl constituie perechea de antonime, ordinea prezentării lor fiind cea alfabetică: activ-ă (pasiv-ă); activitate (pasivitate).

Explicarea e simplă, directă, concisă, sensurile cuvintelor fiind redată fie prin parafrază fie prin sinonimele lor, astfel încît Dicționarul prezintă un dublu avantaj: el este în același timp un dicționar de antonime dar și unul de sinonime.

Așa de pildă, perechea antonimică: bucuros-oasă și intristat-ă se prezintă astfel: „vesel, voios” și, respectiv, „trist, posomorit”, mîhnit.

Se poate constata deci, că Dicționarul se bazează pe principiile

care stau la baza antonimiei, adică strînsa legătură cu celelalte categorii semasiologice importante: polisemia și sinonimia.

În cazul în care cuvintele poli-semantice pot avea antonime de diferite sensuri, perechile antonimice apar în același articol,

MARIN BUCA și
OTTO VINȚELER

dicționar de antonime

iar atunci cînd un cuvînt poli-semantic se poate afla în relații de antonimie cu mai multe cuvinte, în funcție de sensuri, perechile antonimice sînt tratate în articole separate. În ce privește relația antonimic-sinonimie, ea e dovedită prin stabilirea de relații antonimice între fiecare component al unei perechi antonimice și sinonimic celuilalt component.

Astfel, substantivul bucurie se află în relații de antonimie nu

numai cu substantivul durere, dar și cu sinonimele acestuia: De asemenea cuvîntul negativ apare ca antonim al cuvîntului afirmativ, dar și al cuvîntului pozitiv. Relațiile semantice dintre cuvinte au un caracter dialectic. El poate fi pus în evidență prin așezarea lor în aceeași definiție. De pildă, cuvintele iarnă-vară sînt antonime definite în dicționar prin: iarnă — anotimpul cel mai friguros: vară — „anotimpul cel mai cald”. Asadar, ele se aseamănă prin faptul că fac parte din același cîmp semantic, fiind două din cele patru anotimpuri care se succed în fiecare an: sensurile figurate ale unor cuvinte sînt explicate și exemplificate, dar uneori ele se întîmplă ca să-și dezvăluie înțelesul direct într-un context.

Dicționarul se încheie cu un indice alfabetic al perechilor de antonime. Alcătuirea Dicționarului a pretins a muncă migăloasă din partea autorilor. Extrăgînd date din D.I.R.C., D.L.R.M., M.D.E. precum și din unele existente în limbile engleză, franceză, germană și rusă. Marin Bucă și Otto Vințeler aduc o contribuție remarcabilă în serviciul lingvisticii, românești. Modul de alcătuire și prezentare a Dicționarului ne face să-l privim cu justă considerație. El nu se consultă numai, ci se citește de la un capăt la altul. Dicționarul de antonime se adresează elevilor, studenților, profesorilor de specialitate și oricărui cunoscător de limbă românească. El se impune cu atât mai mult cu cît o limbă fiind în continuă dezvoltare se îmbogățește în cuvinte noi, în special neologisme, iar de multe ori antonimele lor necesită consultarea unui Dicționar de acest gen.

SANDA DEHELEAN

J. P. Richard este deja bine cunoscut prin lucrările sale „Litterature et sensation”, „Poésie et profondeur”, „L'Univers imaginaire de Mallarmé”, „Onze études sur la poésie moderne”, „Paysage de Chateaubriand”, devenite lucrări de referință fără de care nu poate începe un studiu complex și profund despre literatura franceză sau despre poezie în general.

„Poezie și profunzime”, (Editura Univers, 1974), a apărut în 1955, la Editions du Seuil.

J. P. Richard înțelege să facă critică literară

(turilor și al obiectelor”. „Prin senzație începe totul”, scrie J. P. Richard în „Onze études sur la poésie moderne” sau în „L'Univers imaginaire de Mallarmé”, „nu există operă care să poată întoarce spatele lumii în mod absolut”.

Universul criticii lui Jean Pierre Richard include evident experiența criticii lui Gaston Bachelard și nu este străin nici de lucrările unor filosofi contemporani: Gabriel Marcel sau Merleau Ponty. Dar comunicarea spirituală cu Gaston Bachelard nu anulează originalitatea ana-

J. P. RICHARD

poezie și profunzime

din interiorul operii studiate, pe linia propusă de Saint-Beuve — asociind analiza artistului însăși și transformînd comunicarea ideologică a criticului cu scriitorul comentat, într-o „comunicare” stilistică.

Analiza criticului începe cu contrazicerea aparențelor, cu cercetarea aspectelor transparente ale operii.

Textul se prezintă, în această fază, complex și irezistibil, purtînd virtuți nebănuite. Astfel, criticul neagă etapa reflexivă, asumîndu-și-o apriori. Opera literară, „poate să trăiască în chip prereflexiv sau extrareflexiv, să se manifeste prin senzație, sentiment, reverie. Aici, trebuie căutată fremătătoarea lui întoarcere spre elementar, spre universul infinit mai bogat al sim-

lizelor critice. Citirea textelor vizează profunzimea. Senzația nu se opune intelectului, ci îl întîlnește în profunzime. Astfel, poezia și lectura se deschid către infinit. Senzația devine punctul de iradiere spre sensuri pure și aici ea se îmbogățește cu dimensiunea gnoseologică. Întoarcerea la elementar este întoarcerea „în inima lucrurilor, în inima spiritului” (Jean Pierre Richard, „Poezie și profunzime”, București, 1974).

Deviza mallarmeană „să gindești cu tot trupul”, primînd statutul unei metode de cercetare, face din critica literară din ce în ce mai puțin o operă secundară.

DORINA ROTAR

Recenzie

vîrste de lumină

„Vîrste de lumină” reunește versurile evidențiate la concursul de poezie inițiat de Comitetul județean U.T.C. Timiș și Inspectoratul școlar județean Timiș, în cinstea celor două mari evenimente politice ale anului: cea de-a XXX-a aniversare a Eliberării patriei și Congresul al XI-lea al P.C.R.

Culegerea de versuri „Vîrste de lumină” înseamnă un omagiu sincer și avîntat adus partidului oamenilor muncii din România și plaiurilor noastre de baladă. Foarte frumoase și interesante ni se par „Cuvintele de început” ale poeziei Anghel Dumbrăveanu, care subliniază prospețimea acestor acorduri lirice și își mărturisesc credința că anii ce vor veni vor impune cititorului citiva scriitori, ale căror nume sînt prezente în cartea de față.

Clocotul duminical al vîrstei, bucuria de a trăi în timpul nostru de aur, sentimentul că noi, tinerii, sîntem corola de minuni a patriei, au fost materializate cu multă sensibilitate în versuri a căror dimensiune artistică relevă existența în această parte a țării, a cîtorva posibile condeie de prestigiu.

Marian Odangiu nu a scăpat de sub imperiul clișeeilor moderne, dar transferurile imagistice, din cînd în cînd izbutite, fac legitime speranțele noastre în legătură cu viitoarea lui evoluție.

Chiar dacă imaginile aceluiași poem nu alcătuesc întotdeauna un tot artistic, poeziile semnate de Marcel Sămîntă, Romanița Glajă, Rodica Băcanu, Cornel Bogdan, Aurora Lutai și Ana Boldureanu au un început sigur de limpezire.

Mai trebuie remarcate condițiile grafice ale culegerii și ilustrațiile semnate de Herber Rainmar și Werdung Kalaman, ambii elevi ai Liceului de arte plastice din Timișoara.

Ținuta artistică a volumului, asigurată de toți cei care semnează în această carte, face din el una din cele mai izbutite culegeri de poezii ale tinerilor autori bănățeni.

MIRCEA BÎRSILĂ

Drum bun bobocilor

Personal, mă opun termenului. Voi cei impropriu numiți „boboci”, ați făcut deja primul mare zbor din clasa cu băncile prea scunde pentru staturile voastre atletice de tineri ai seco-

lului XX, în marele amfiteatru cu tabla cît perețele; de la manualul de 300 de pagini, la imensul aparat bibliografic auxiliar; de la „răspunsul” de zece minute „la tablă”, la colociul de două ore (uneori, la cerere, fără pauză); de la recreația cu sandvișul la „re-creația” de alergat la bibliotecă, după cărți...

Vă privim cu secretă nostalgie, mai ales noi, cei care ne amintim din ce în ce mai des că mai sîntem încă (un mod eufemistic de a spune că în curînd nu vom mai fi studenți). Și recunoaștem cu un mic complex de culpabilitate că v-am întîmpinat nu tocmai așa cum am fi dorit, așa cum au dorit probabil alții „mai mari” la rîndul lor, să ne primească pe noi (și n-au reușit, pentru că erau în ultimul an și aveau o mulțime de griji. Peste nu mulți ani o să ne înțelegem perfect). De altfel, sînteți prea entuziaști să mai ascultați sfaturi, și în asemeni împrejurări, în urma succintei urări de bun venit, vine o listă incomensurabilă de sfaturi. Sînteți prea avîntați să le ascultați. Prima urare pe care v-aș face-o ar fi să rămîneți așa.

Studenția trebuie s-o descoperi singur. Sînt lucruri care vin de la sine, dar sînt altele, minunate, pe care singur le înfăptuiești. În toamna aceasta, „Doina Timișului” s-a întors din Italia cu marele trofeu. Sînt studenți. Poli Timișoara, Phoenix, nu mai au nevoie de cuvinte de prezentare. Sînt, au fost studenți. „Pro musica” ne încîntă de la o vreme încoace, și sînt studenți

Ar mai fi încă atîtea nume... O să le aflați singuri. O să descoperiți plopii aceia melancolici (plantați și de studenți), de pe malul Begăi, leagănele (de ce nu?) din parcul copiilor (am mai văzut studenți legîndu-se extaziați, în asistența mută a cîtorva copii), teatrul, concertele, cinematografele, discotecile. (Et caetera).

Dar Timișoara e plină de biblioteci. Foarte aproape de complexul „Bastion”, cu care, dacă nu v-ați cunoscut deja, vă veți cunoaște cu siguranță, se află o adevărată cutie cu minuni pe care stă scris „Anticariat”. N-o ocoliți (cineva a cumpărat cu 15 lei un „Don Quijote” cu gravuri de epocă și scoarțe de piele gravată).

Dincolo de parfumul rozelor veșnice din parcul mare și frumos, vă așteaptă cercurile, cenacurile și sesiunile de comunicări științifice.

Și vă așteaptă, de-a lungul anilor de studenție (pe care vi-i doresc cu nici măcar unul mai mulți) oricît de trist ar fi sfîrșitul, o mulțime de prieteni, pe care-i veți numi întotdeauna mai tîrziu, cu o umbră de zîmbet „colegi de studenție”.

Totul e bine cînd se sfîrșește bine, deci vă doresc ca în anul final să vă descoperiți la aceeași irepetabilă vîrstă a anului I (a „bobocilor”). E posibil, cu condiția să nu uitați niciodată că studenția nu e o stare de grație.

ELENA PARPALĂ

Reporter — Se poate vorbi despre o definiție a umorului?

N. Constantin — Românul s-a născut poet, apoi a devenit umorist. Umorul reprezintă acea injecție, acel ac înțepător care este... ghimpele adevărului.

Reporter — Care este în esență tema oricărui spectacol de revistă?

N. Constantin — Avea Goethe o vorbă prin care zicea „că poetul începe să facă poezie o dată cu stabilirea temei” și nu greșea deloc. Spectacolul de revistă „Vino să ne vezi diseară” sau altele, își propun teme majore, arzătoare la ora aceea, pentru a fi prezentate publicului. Dar nu întotdeauna textierul reușește prin fantezia sa, să transpună în scheci miniatură sau cuplet, la modul cel mai înțepător și atunci calitatea programului scade. O revistă cu un text bun poate avea succese doi, trei sau chiar patru ani. Apoi urmează viziunea regizorală, talentul actorilor, decorul, calitatea formației de acompaniament și agilitatea sufleurului.

Două minute, de vorbă, cu Nicu Constantin

Reporter — La fiecare ieșire din scenă, primiți aplauze. M-ași permite să vă întreb, ce reprezintă pentru dumneavoastră succesul?

N. Constantin — Succesul? Cred că este un cuvînt discutabil. Eu l-aș numi mai bine... public. La urma urmei, publicul este cel care ne recunoaște, sau nu.

Reporter — De obicei aveți emoții la confruntarea cu publicul?

N. Constantin — Imi amintesc că, la o premieră în București, toți aveam emoții pînă și recuzitierul. Într-uncolț al scenei, o debutantă își servea cafeaua și fuma fără a-i păsa de ce va urma. Văzînd indiferența actriței, regizorul a întreat-o:

— Domnișoară, sîntem la premieră, nu aveți emoții?

— Nu, domnule regizor. Emoțiile vin o dată cu talentul.

Reporter — În orașul nostru, publicul vă aplaudă, la fiecare spectacol. Vă place Timișoara?

N. Constantin — O reîntîlnire cu Timișoara, echivalează pentru mine cu recitirea a cîteva sute de pagini de amintiri plăcute. De aceea sosesc aici cu tot ce trupa mea are mai bun în repertoriul său. Nu aș putea să prezint admiratorilor studenți timișoreni un spectacol realizat în pripă, de umplutură — cum spunem noi — lăsînd o falsă impresie aici unde „Phoenix” și „Progresiv T.M. duc prin cîntec, tînerceța.

MARCEL ILIE

baluri cu... boboci

„Balul bobocilor” din acest an aduce o „probă de foc” inedită pentru MISS. Exgențele cresc — oare la ce să se aștepte candidatele anului viitor?...

Ca s-o vezi pe MISS, îmbrățișezi și pereții, iar scaunul ți se clatină sub picioare. Măcar ați avut ce vedea?

Aș fi început să scriu despre galeria lui „Poli” cu aproape un an în urmă. Simțeam că trebuie s-o fac dar vecinii de tribună săreau lângă mine și-și dregeau tot mai des glasul răgușit. Mai erau câteva minute de joc și șepcile roșii jubilau: colegii lor, universitari clujeni ne conduceau cu 2-0 și Bungău tocmai aruncase o minge exasperat, pentru a nu știu cîta oară, mult pe deasupra porții. Nimeni nu mai spera, nici noi, galeria; dar piepturile noastre umpleau tribunele cu frînturi sacadate: „Poli, Poli luptă pentru noi!”.

De partea cealaltă, galeria clujeană ne privea cu teamă și admirație.

rebuia s-o iau mai de la început? Tot de la 0-2?

Hm! Ne aflăm în vulcanul din Reșița, soarele începe să cadă pe după o diră de fum de furnal. Încet, din vacarmul de glasuri, s-a desprins o speranță: „Luptă Poli, luptă Poli, luptă!” Totul a fost apoi ca un tunet prelung, totul a fost nesperat și amețitor ca o ploaie de vară. Cînd steagurile noastre s-au aplecat, am revă-

Și la bine și la rău

zut gazonul gol, dar nu eram învinși; meciul se terminase, doar „Sucă” s-a mai uitat o dată, în drum epuizat spre vestiare, la tabela de marcaj: era 2-2. Cîțiva spectatori aplaudau uimiți.

Spectatorii!... Peste tot ne-au întâmpinat cu curiozitate, și ne-au petrecut cu priviri pline de simpatie. Ne-

steliștilor le mai rămăsese doar nostalgia deschiderii scorului.

A venit deci și CUPA! Adică n-a venit, a trebuit să mergem noi la București tremurînd pe tampoane cu gînd s-o aducem, „în orașul de pe Bega” chiar de-ar fi să le furăm puștilor din mahalaua lui Muțescu, cozo-roacele galbene.

Stadionul Republicii își împodobește bătrînețile în violet; presimțea cel mai grandios spectacol pe care l-au văzut vreodată stadionele românești.

Meciul începuse și inginerul Sărăcin strîngea încă la piept cupa cea mică, mult rivnitul trofeu Petchovski. Era o răsplătă a sportivității și a cinstei, era omagiul adus galeriei pe care orice echipă și-ar fi dorit-o alături, la marile bucurii și la trecătoarele necazuri. Dar mai ales la necazuri; erau încă puține minute din marea finală și cel de-al patrulea gol al petrosenilor ne măturase și ultimele visuri. Am văzut atunci o galerie plîngînd și cîntînd, am văzut niște tineri cu steaguri tremurînde în miini, aplaudînd. L-am văzut pe Dan, pe Emil aducînd la unison o mare de voci: „Și la bine și la rău, Poli vom striga mereu”. Din cupa noastră, a galeriei am gustat și apa amară a Jiului.

Gurile rele spun că galeria lui Poli nu mai e cea de altădată. Multe cluburi ale supporterilor au început să ne imite în organizare și manifestare. Trebuie să fim mereu cu un pas înaintea lor, avem nevoie de ceva nou, cu totul original. Și asta nu numai în deplasare unde înflăcărea noastră depășește cu mult ambițiile pe care le arătăm aici, la noi acasă.

În sfîrșit, iată-ne din nou la Cluj. Campionatul actual abia începuse și noi am venit cu echipa aducînd în spinare cele două goluri duse la Timișoara cu un an în urmă. În gară, tînăra galerie clujeană ne ura: „Bine ati venit!”

P. DUDACHE

unde Izandafizii paz înfloziți și iazna

inlezoiu cu Niculina Iordache

Rep. Ați sosit la Timișoara cu un an în urmă pentru a juca handbal în formația noastră. V-am ruga să ne spuneți, care vă este părerea, după un an de zile, despre acest oraș?

N. Iordache: Sincer vă spun, sînt profund recunoscătoare publicului din Timișoara. Permanent îmi răscolește memoria imaginea meciului cu Rapid București. Deși ploaia puternică, susținătorii noștri nu ne-au părăsit ba din contră ne-au încurajat frenetic, sporîndu-ne parcă, pofta de goluri și dorința de a face din jocul nostru un adevărat spectacol.

Rep.: În ultima vreme se practică un joc dur. Senteți pentru jocul dur?

N. Iordache: Intotdeauna un joc tehnic, inventiv, cu multe pase și goluri place spectatorilor. Dar emiînd pretenții la titlul de „Campionate Mondiale” tot mai multe echipe nu folosesc în joc mijloacele tehnico-tactice, ci elementele jocului dur. Cred că este inadmisibil ca spectatorul să asiste la faulturile și intrările dure, la acele mijloace care distrug spectacolul. Eu sînt pentru un joc spectaculos, bineînțeles cu goluri.

Rep.: Știu că sînteți studentă. Cum reușiți să îmbinați orele de curs și lucrări cu cele de antrenament?

N. Iordache: Frecventez cursurile dimineața iar după masă sînt prezentă la antrenament. În restul timpului, citesc, ascult muzică și aștept cu nerăbdare ziarul „Sportul” pentru a vedea ce rezultate obține „Marele nostru Ilie” în turneele sale. Aș dori foarte mult să mulțumesc cu această ocazie și colegilor mei care m-au ajutat foarte mult mai ales pe plan profesional.

Rep.: Vă amintiți care a fost cel mai plăcut moment al carierei dumneavoastră?

N. Iordache: Plăcut?! Cînd am venit la „Uni-

versitatea” Timișoara și m-am văzut titulară în echipă. Dar permiteți-mi să vă spun că trăiesc o amintire tristă, aceea a neparticipării mele la Campionatul Mondial feminin din Iugoslavia, din cauza unei accidentări de ultimă oră la picior. Speranța prezenței mele la viitorul campionat, nu m-a părăsit, acum cînd printre jucătoarele din echipa națională mă număr și eu.

Rep.: Vă știu o echipă omogenă, cu nume mari: Cojocaru, Ibadula, Stan, jucătoare tehnice cu mulți ani de stagiatură în sport.

N. Iordache: În sport, pe teren nu există nume „mari”, ci talente. Dar pentru a se pune în evidență trebuie osteneală. Adică, în tendința de a practica un joc complet, tehnica individuală să devină în angrenajul echipei un propulsor, nicidecum o frînă. Personal mă străduiesc pentru o mai bună sincronizare a acțiunilor pentru o preocupare permanentă ca în timpul jocului să avem mereu inițiativa, să ne impunem tactica dorită.

Rep.: Ce v-ați propus în acest campionat?

N. Iordache: În campionatul trecut, fiind întrecute cu un gol diferență cu „Universitatea” București, ne-am clasat pe locul 2 pierzînd la golaveraj titlul de „Campion”. Dorim ca acum titlul să nu ne mai scape printre degete și să-l aducem din nou aici pe malul Begăi, unde trandafirii par înfloriți și iară. Apoi ne dorim o comportare cit mai satisfăcătoare la „Trofeul Carpați” organizat între 12-25 noiembrie la Bacău, și în meciurile internaționale din Iugoslavia și Polonia.

Rep.: Nu-mi rămîne decît să vă urez succes deplin din partea studenților și vă asigurăm că vom fi întotdeauna alături de echipă.

M. NINA

Haide Poli!

A trecut aproape o treime din cel de al 51-lea campionat național de fotbal. Și Dinamo cu un start destul de puternic se menține în continuare pe primul loc. Campionii, universitarii craioveni, ocupă un loc modest în prima parte a clasamentului, iar alb-violeții timișoreni, finaști ai Cupei României se află pe la jumătatea clasamentului.

În acest tur de campionat început de 11 etape „Poli” a înfîlnit echipe destul de modeste aflate pînă acum în zona periferică a clasamentului, cum ar fi: F. C. Galați; Chimia Rim. Vilcea; Poli Iași; F. C. Constanța; Sportul studentesc și U. Cluj.

Să analizăm pe scurt etapele scurse pînă acum.

În etapa I-a la Rîmnicu-Vilcea „Poli” a reușit un meci egal (1-1) într-un norocos minut 90.

În înfîlnirea cu echipa de pe litoral, F.C. Constanța, „Poli” cîștigă cu 2-0, după ce, în prima repriză constanțenii creaseră destule clipe grele portarului Jivan.

La al doilea meci consecutiv pe teren propriu Poli cîștigă destul de greu, cu 1-0, în fața studenților ieșeni învinși net cu 3-0 la Satu-Mare. În acest meci „Poli” demonstrează încă o dată ineficacitatea liniei de atac schimbată de la meci la meci, în eventualitatea găsirii soluției care să ne facă fericiți (cînd se va găsi oare?).

În etapa a IV-a „Poli” face o vizită campioanei noastre, „U” Craiova, fiind învinsă la limită. Craiovenii realizează astfel o victorie mult așteptată de suporteri, în special după eșecul suferit pe același teren în fața militarilor din Tg. Mureș.

Etapa următoare aduce față în față pe stadionul din Cluj pe universitarii clujeni și studenții timișoreni. În fața clujenilor, în căutarea unei idei de joc ca și echipa noastră națională, „Poli” joacă ceva mai bine, învingînd cu 2-0.

În etapa a VI-a „Poli” cîștigă încă un meci pe teren propriu, cu Sportul studentesc, după mari emoții, cînd Jivan a salvat buturile echipei sale de la două goluri gata făcute. Mijlocașul bucureștean Rădulescu împreună cu O. Ionescu și Chihaia au făcut aproape ce-au vrut cu fundașii centrali, care se vor sincroniza nu știu cînd.

O etapă mai tîrziu, „Poli” joacă cu Steaua, echipa lui Teacă care nu mai știe ce să facă cu atîția jucători foarte talentați. „Fiind lipsită de vlagă”, vorba lui G. Mitroi, „Poli” pierde, fără drept de apel, cu 2-0.

Etapa a VIII-a programează la Timișoara derbiul bănățean. „Poli” reușește să-i decepționeze pe cei peste 40 000 de spectatori prezenți la meci printr-un joc șters, mai ales la mijlocul terenului și ca atare reușește și prima înfrîngere pe teren propriu. Sperăm să fie și ultima.

În următoarea etapă timișoreni fac deplasarea la Tg-Mureș unde datorită ratării unui 11 m prin Păltinișan pierde cu scorul 2-0.

În urma vizitei făcute de fosta echipă a lui Dobrin F. C. Argeș, Poli mai adaugă în dreptul său încă două puncte, după ce Troi și coechiperii săi ratează mai întîi deschiderea scorului, iar apoi egalarea.

În etapa a XI-a Poli face cea mai lungă deplasare la F. C. Galați, deținătoarea „lanternei roșii”. Poli pierde cu 1-0 fiind astfel a doua echipă, alături de A.S.A. Tg-Mureș, care părăsește învinsă terenul din Galați.

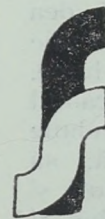
Așadar, 9 goluri în 11 etape, dintre care doar 4-5 aparțin atacanților.

Oare Poli nu are extreme care să creeze panică în careul advers? În teren am văzut în primele etape, pe cele două posturi de extreme, cînd pe Voinea, cînd pe Dașcu, cu sau Bojin, mai puțin Floareș.

Dacă Bojin sau Dașcu se află pe extreme locul atacanților de cine credeți că este luat?! de un Păltinișan care de multe ori uită că este fundaș, lăsîndu-l pe Arnăuț singur în fața unui imprezibil contraatac.

Nu ne rămîne decît să sperăm într-o evoluție mai bună a alb-violeților noștri, iar noi studenții vom fi aceia care vom striga la fiecare meci „Poli, Poli luptă pentru noi!”.

ION SANDU

Colegiul de redacție

Redactor șef: IONEL MATALA; secretar general de redacție: NICOLAE BĂDILESCU; redactori șefi adjuncți: ELENA PARPALĂ, LIVIU CRIȘAN; redactori: TUDOR PEȚAN, DORINA ROTAR, GHEORGHE TĂRȚAN, FLORIN DECIS; MARCEL ILIE; colaboratori: VIOREL STĂNCULESCU, ADRIAN BEȚIU, CRISTIAN JIANU, ALEXANDRU POSTOLACHE, NICOLAE CORA, MIRCEA POPI, RUDOLPH KUTTESCH, GENOVEVA PUȘCAȘ, FLORICA CĂTANĂ.

Conștiința de sine a poporului nostru are în centrul atenției proiectele de documente pentru cel de-al XI-lea Congres al P.C.R. Întreaga țară participă la dezbaterile lor, dînd expresia cea mai înaltă înțelepciunii colective specifice poporului nostru. Din multitudinea de probleme pe care le ridică Proiectul Programului ne propunem să schițăm doar cîteva aspecte pe care le încorporează în conținutul său. Oricine citește și pătrunde cu gîndirea și simțirea în conținutul acestui document poate să ajungă cu claritate la concluzia fermă că avem de-a face aici cu „Carta fundamentală ideologică, teoretică și practică a partidului”, cartă elaborată pe baza concepției materialismului dialectic și istoric, a legilor obiective a dezvoltării sociale.

Programul partidului nostru și orientarea generală pentru înfăptuirea societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintarea României spre comunism, înscriind cu claritate linia strategică generală și orientările tactice pentru următorii 20—25 de ani.

Pe drept cuvînt Programul poate fi considerat ca o cartă sintetică a aplicării și dezvoltării creatoare a filozofiei marxiste, expresie a nivelului de conștiință filozofică a poporului român. De la prima la ultima pagină documentul este străbătut de spiritul aplicării creatoare a învățării marxist-leniniste, la condițiile specifice țării noastre, ale istoriei contemporane; este o expresie a generalizării practicii social-politice, autentice, a generalizării și folosirii celor mai noi descoperiri ale gîndirii științifice contemporane, o expresie propulsatoare spre îmbogățirea marxist-leninismului prin legile sale interne proprii.

Analiza problemelor dezvoltării vieții materiale și spirituale a societății este pătrunsă de spiritul concepției materiale și dialectice. Problematice materialismului istoric străbate ca un fir roșu sub aspect teoretic și metodologic tratarea tuturor problemelor definitorii ale poporului nostru, sub raportul trecutului, prezentului și viitorului. Unitatea dintre teorie și practică, principiul partinității marxiste, caracterul militant sînt definitorii pentru conținutul filozofic al Programului partidului.

Filozofia marxistă, se știe că a formulat principii și teze profund științifice rezistente în timp și cu o mare valoare metodologică. Și programul mergînd pe linia aceleiași caracteristici formulează teze și principii ce vor jalona activitatea noastră decenii.

Întregul sistem social este analizat în profunzime sa osatură funcțională și genetică; sînt prezente toate marile întrebări și răspunsuri ale antologiei și gnoseologiei sociale, ale axiologiei și antropologiei filozofice, ale praxiologiei, sînt prezente toate funcțiile filozofice marxiste.

Studiind Programul partidului avem o oglindă clară asupra existenței noastre, asupra faptelor proceselor și relațiilor sociale ce ne definesc istoria de la primele organizații statale traco-dacice pînă în anul 2000. Acest compendiu de istorie trecută, prezentă și viitoare, este un compendiu de filozofie al poporului român pentru că el exprimă „felul de a fi” și „dea gîndi” al poporului român, aspirațiile sale fundamentale, locul și rostul său în lume, sensul vieții și activității sale. Programul ne învață că pentru a fi înțelepți trebuie să învățăm mult din istoria noastră, să sorbim seva de cumințenie din trecut și prezent și să proiectăm cu certitudine și responsabilitate viitorul. Istoria filozofiei ne dovedește cu exemple, faptul că filozofii autentice au fost numai acelea care s-au implantat adînc în viața „cetății” care au reușit să exprime în concepte și idei chintesența vieții sociale, și cînd au oferit soluții pentru noi forme de viață materială și spirituală. Prin întregul său conținut și Programul partidului reprezintă un strălucit document de aplicare și dezvoltare creatoare a filozofiei marxiste

propunînd formele de viață ce trebuie să ne definească în vederea edificării societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintării României spre comunism.

Programul partidului nostru are o întemeiere adîncă în principiile determinismului materialist dialectic și istoric. Se știe că principalele concepte ale determinismului marxist sînt: interacțiunea, legea, cauzalitatea, necesitatea, realitate, probabilitatea și libertatea, interesul, scopul, factorii, obiectivi și subiectivi, spontanul, conștiința etc. Programul partidului ține seama de faptul că viața și dinamica socială este rezultatul interacțiunii complexe a elementelor care compun sistemul social — forța de producție, relațiile de producție, suprastructura, structura socială și de clasă, viața, conștiința socială ș.a.

În Programul partidului se face o analiză multilaterală și profundă a dialecticii

Materialismul dialectic și istoric - baza filozofică a Programului Partidului

întregii vieți sociale, se surprind caracteristicile concret istorice și specifice ale societății românești (determinate de nivelul dezvoltării vieții economice, de tradițiile și psihologia socială a poporului nostru etc.) se constituie pe magistrala timpului social-istoric parcurs și se conștientizează acele verigi hotărîtoare de care depinde edificarea societății socialiste și comuniste în țara noastră. Dialectica cauzalității este de asemenea prezentă atît în analiza fenomenelor istorice din trecut cît și în proiectarea celor viitoare.

Analizîndu-se realitățile istorice în Programul partidului se surprinde de pe pozițiile științei responsabilității și umanismului acele posibilități care se inseriu cel mai bine și eficient pe linia cerințelor progresului istoric. Sub conducerea Partidului oamenii muncii — au acționat și vor acționa în mod conștient, organizat și planificat, în vederea transformării „particularităților” înscrise în Program în realități, care la rîndul lor, vorbind în perspectivă, vor amplifica posibilitățile reale de trecere a țării la Comunism.

În structura determinismului marxist un loc central îl ocupă problematica legilor obiective ale naturii și societății. Analiza pe care o face Programul, trecutului de luptă al poporului nostru, pentru proiectarea obiectivelor fundamentale ale etapei următoare a istoriei României socialiste, fundamentarea rolului conducător al partidului în societatea socialistă multilateral dezvoltată, căile de perfecționare a activității de stat, analiza schimbărilor petrecute în viața internațională și perspectivele acesteia, sînt pătrunse de înțelegerea adîncă a legilor obiective ale dezvoltării sociale, a legilor revoluției și construcției socialismului și comunismului; „Programul se bazează pe legitățile obiective ale dezvoltării sociale, universal valabile pe experiența luptelor de clasă și a construcției

socialismului pe plan mondial, precum și pe experiența luptelor de clasă purtate de masele populare din țara noastră pentru eliberare națională și socială; pentru transformarea revoluționară a societății, pentru edificarea cu succes a noii orînduiri sociale, el tratează cu clarviziune căile aplicării creatoare a acestor legități la condițiile istorice, sociale și naționale concrete ale României. Voi enumera numai cîteva din aceste legi: rolul determinant al existenței sociale în raport cu conștiința socială și rolul activ al acesteia din urmă; rolul determinant al modului de producție în viața socială, legea sociologică generală a concordanței relațiilor de producție cu caracterul și nivelul dezvoltării forțelor de producție; lupta de clasă, forța motrice a dezvoltării societăților bazate pe clase antagoniste; rolul hotărîtor al maselor populare în făurirea istoriei și a rolului activ al personalității în istorie; dialectica bazei și suprastructurii; rolul conducător al partidului comunist în transformarea revoluționară a societății și făurirea comunismului, legea generală a luptei dintre vechi și nou etc. Se poate afirma pe drept cuvînt că Programul partidului nostru aduce o contribuție deosebit de valoroasă în înțelegerea științifică a modului și mecanismului de acțiune a legilor obiective ale vieții sociale contemporane, în organizarea, planificarea, conducerea și dezvoltarea acțiunii sociale pe baza acestor legi. Voluntarismul și fatalismul în interpretarea legilor sociale sînt excluse cu deosebire.

Problematice filozofică a contradicțiilor sociale, a unității dialectice dintre schimbările cantitative și calitative, a legităților progresului social străbate ca un fir roșu Programul partidului nostru.

Studiind Programul înțelegem stadiul, modalitățile și perspectivele dispariției deosebirilor esențiale dintre sat și oraș, dintre munca fizică și munca intelectuală, realizarea procesului amplu și profund al omogenizării societății noastre; înțelegem natura schimbărilor calitative și cantitative ce trebuie să se desfășoare pentru edificarea societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintarea spre realizarea visului de aur al omenirii — comunismul. Programul partidului nostru poate fi considerat și marea cartă a libertății poporului român deoarece el este o expresie atît a gradului de cunoaștere a legităților și necesităților obiective cît și a modalităților de acțiune practică transformatoare; Programul reprezintă modalitățile saltului poporului nostru din domeniul necesității în domeniul libertății, al comunismului. El ne prezintă panorama vastului cîmp de creație, a valorilor, a culturii materiale și spirituale, a civilizației socialiste, comuniste.

Programul P.C.R. realizează fuziunea profundă între principiile umanismului socialist și căile de înfăptuire a idealurilor de viață ale omului contemporan; el călăuzește poporul român spre realizarea celei mai înalte condiții umane, de dezvoltare a personalității sale. De aceea consider că pentru orice om tînr și vîrstnic, bărbat și femeie, muncitor, țaran, intelectual, fii ai pămîntului românesc, Programul Partidului Comunist Român reprezintă temelie trainică de granit a gîndirii, simțirii și voinței poporului român, reprezintă programul înălțării spre culmile comunismului.

Se știe că unul din atributele filozofiei constră în a răspunde nevoii continue a omului de a crea și o concepție totalitară generală asupra vieții sociale, precum și nevoii de a înțelege menirea lui în această lume.

Programul P.C.R. răspunde pe deplin celor două cerințe de mai sus, oferindu-ne o imagine de ansamblu asupra societății românești cît și clarificarea de pe pozițiile materialismului dialectic și istoric, ale umanismului socialist a rosturilor noastre în această lume.

NICOLAE PITROP